

VÔ TỰ ĐỊNH HƯƠNG

BÙN LOÃNG cũng có thể TRÁT TƯỜNG

Bùn Loãng Cũng Có Thể Trát Tường

Tác giả : Vô Tụ Đình Hương

Nguồn: vn.360plus.yahoo.com/Tieutuong-quan

Ebook's by Thedragon191

---Mục Lục---

- Chương 1: Truyền Kỳ thế gia
- Chương 2: Không thể không phát tài
- Chương 3: Giai nhân tuyệt đại hành động
- Chương 4: Chí tại tứ phương.
- Chương 5: Người không biết tức giận
- Chương 6: Có một vị sư phó
- Chương 7: Làm thêm ngoài giờ
- Chương 8: Phiền não lớn dần
- Chương 9: Bắt sắc lang biến thành chó hoang
- Chương 10: Thế là ta biến thành thái giám.
- Chương 11: Có biến
- Chương 12: Kẻ nhìn càng tin cây càng phải cẩn thận đề phòng.
- Chương 13 : Bị lừa đã thành thói quen
- Chương 14: Vận mệnh gắn chặt lấy
- Chương 15 : Vì sao phải đi Tây Dương
- Ngoại truyện : Quỳ Hoa bảo điện
- Truyện bên lề :
  - 1. Một số sự thực
  - 2 Sự nghi hoặc của Yến Vương
  - 3. Tâm sự của Trình mụ mụ

Chương 1: Truyền Kỳ thế gia

Mộ Dung thế gia là một gia tộc hết sức kỳ lạ chốn võ lâm, được xưng tụng là "Vạn lục nhất điểm hồng". Bởi vì gia tộc này hầu hết đều sinh con trai, mỗi một đời chỉ có một cô con gái.

Cô con gái chẳng khác gì con gái nhà trời, được cưng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, điều này là đương nhiên không cần nhắc tới. Ngoài ra, nàng có thiên phú trời cho, cốt cách thanh kỳ, là kỳ tài võ học hiếm có. Thiên hạ đệ nhất cao thủ nhiều đời nay đều là tiểu thư của Mộ Dung gia, chưa có nam nhân nào có thể phá vỡ được thần thoại này.

Nhưng mà trời xanh quen thói má hồng đánh ghen, cho dù là con gái nhà trời cũng không thể tránh được số mệnh: con gái họ Mộ Dung sinh con xong nhất định sẽ chết vì khó sinh. Lịch sử đầm máu và nước mắt của Mộ Dung gia đều có ghi lại rõ ràng.

Cho nên Mộ Dung gia đề phòng đám thanh niên đẹp trai tài giỏi còn hơn là đề phòng kẻ cướp, nam tộc trong Mộ Dung sơn trang đều ngoài năm mươi tuổi. Nguyên vọng và mục tiêu phấn đấu lớn nhất của người Mộ Dung gia là con gái nhà họ có thể chết già trong khuê các.

Nhưng lưới đan kín cách mấy cũng để lọt cá, huống gì con cá này lại có võ công đệ nhất thiên hạ. Nhà Mộ Dung tuy vườn rất rộng, sân rất sâu nhưng cũng không ngăn cản được con gái họ trưởng thành, hoài xuân, sinh ra tò mò với thế giới bên ngoài khuê phòng.

Ví dụ như Mộ Dung Thiên Thiên, trốn khỏi gia môn ra ngoài du lịch nửa năm, khi về liền đem theo một chàng trai tuấn tú tài giỏi. Trải qua đấu tranh máu đổ đầu suýt rơi, người nhà Mộ Dung cũng phải khuất phục.

Từ đó trở đi, Mộ Dung gia từ trên xuống dưới liên tục đi viếng miếu của Tống tử nương nương, chỉ có điều nhà người ta cầu có con, còn nhà Mộ Dung thì cầu ngàn vạn lần đừng có con.

Nhưng trời không chiều ý người, Mộ Dung Thiên Thiên vẫn mang thai. Nhà Mộ Dung từ trên xuống dưới nước mắt thành sông, ai nấy đều lo lắng cho lần sinh sản này của Mộ Dung Thiên Thiên, cầu nguyện cho lần này sẽ có ngoại lệ.

Trời mà có tình thì trời cũng già, Mộ Dung Thiên Thiên rốt cục vẫn không sống sót khỏi kiếp nạn, để lại một đứa bé trai tròn vo mũm mĩm cùng

với đám thân nhân cực kỳ bi thương. Trọng phu của nàng cũng tự tử chết theo, thực tế thì hẳn không muốn chết cũng không được, khi Mộ Dung Thiên Thiên vừa mang thai, người nhà Mộ Dung đã dùng ánh mắt xảo thịt hẳn biết bao lần, chưa kể còn hăm dọa: Mộ Dung Thiên Thiên nếu có gì bất trắc, nhất định phải bắt hẳn chôn sống chung với nàng. Mộ Dung Thiên Thiên vừa chết, hẳn lập tức tiên hạ thủ vi cường, chọn tự tử bằng cách mình yêu thích nhất, nói cho cùng, tự tử dù gì cũng có mặt mũi hơn là bị chôn sống. Mộ Dung đại ca mấy năm sau nghĩ lại vẫn còn tức tối, mắng hẳn quá sức giáo hoạt.

Đau đớn cực độ, nhà Mộ Dung bắt đầu nghĩ lại: cách thức dạy con gái trước giờ phải chăng là sai lầm rồi? Vì sao con gái Mộ Dung đời này sang đời khác đều dính dấp với bọn nam nhân thối tha?

Trước giờ con gái họ Mộ Dung đều được giáo dục tinh thông cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú chỉ là muối mòng không đáng kể, chưa kể các nàng còn thông minh hiểu lễ nghĩa, tính tình ôn nhu, tiến thoái hợp quy củ, không kiêu ngạo không ư siểm nịnh. Hơn nữa còn có thêm vòng hào quang thiên hạ đệ nhất cao thủ nữa. Một cô nương như vậy ra giang hồ có khác gì đem miếng thịt béo ném vào đàn chó chó, không bị hàng trăm hàng ngàn đàn ong bướm trêu ghẹo mới là lạ.

Nếu phương pháp dạy dỗ trái ngược, liệu kết quả có bất đồng hay không?

Các vị trưởng bối nhà Mộ Dung trong mật thất thương nghị mấy ngày mấy đêm, rốt cuộc đã viết ra một sách dài hơn năm mươi trang, tên gọi là "Mộ Dung gia tuyệt đại phản kích chi hộ nữ hành động", gọi tắt là "Giai nhân tuyệt đại hành động". Bọn họ thề phải thay đổi vận mệnh bi thảm của con gái họ Mộ Dung, để cho bọn họ có thể yên tâm dưỡng già.

Nhằm phòng ngừa bí mật tiết lộ, mọi người tham dự hội nghị đều đem nội dung hành động học thuộc lòng, sau đó thiêu hủy nguyên bản.

Nửa năm sau khi Mộ Dung Thiên Thiên qua đời, Mộ Dung tam thiếu phu nhân lại sắp sinh, Mộ Dung gia trên dưới như lâm đại địch, sẵn sàng tiến hành Giai nhân tuyệt đại hành động bất cứ lúc nào.

Trải qua bố trí nghiêm mật, bảo đảm bí mật không thể tiết lộ, một cô nương xinh đẹp ra đời. Chính là ta, tác giả của quyển hồi ký này: Mộ Dung Hòa Chính.

Những gì viết ở sau đây, đa số đều là chuyện người thực việc thực mà ta từng trải qua. Trong quá trình thu thập tài liệu, ta đã được bằng hữu và

người nhà giúp đỡ rất nhiều, ta xin chân thành cảm ơn bọn họ. Xin lấy quyền hồi ký này tặng lại cho tất cả những người yêu ta và được ta yêu.

Chương 2: Không thể không phát tài

Ngày ta sinh ra, cha ta vui quá phát khóc, lau nước mắt xong, lập tức đi vào trong thính sảnh nhà ta, giờ phút này đây trong đó đang đầy chật võ lâm nhân sĩ ngồi chờ tin tức.

Từ sau khi cô cô của ta qua đời, cả võ lâm đều quan tâm tới tình hình sinh đẻ của Mộ Dung gia, cùng chờ đợi vị thiên hạ đệ nhất cao thủ tiếp theo sinh ra. Đồng lứa với cha ta lúc ấy chỉ còn có cha ta là có thể sinh con.

Cần thuyết minh bổ sung một chút, quá trình sinh con của Mộ Dung gia hoàn toàn theo một quy luật, mặc kệ nam nhân của Mộ Dung gia cưới mấy lão bà, khoảng cách giữa hai hài tử mới sinh không vượt quá ba năm. Nếu quá ba năm vẫn chưa sinh hài tử, như vậy có thể khẳng định hẳn sẽ sinh con gái. Chuyện này đã được kiểm chứng qua tổ tiên bao nhiêu đời. Cho tới bây giờ cũng chỉ có một ngoại lệ, chính là em họ của tổ phụ ta, do ngài ấy xuất gia, cả đời không sinh con.

Cho nên, có thể nói ta sinh ra dưới con mắt quan tâm của vạn người, trong đó không yên tâm nhất chính là vị thiên hạ đệ nhị cao thủ, hiện tại dự khuyết vị trí thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Cha ta đứng ở trước đài, nghiêm túc tuyên bố, hài tử mới sinh là con trai. Phía dưới những tiếng hoan hô vang lên ầm ĩ, làm ba ngày sau cha ta vẫn thấy mẫn nhĩ ong ong.

Phương pháp "Giai nhân tuyệt đại hành động" chính thức khởi động, như đã định trước, bước đầu tiên chính là : Giấu diêm giới tính.

Hạ lễ thu được lúc ta sinh ra có thể nói cao nhất trong lịch sử Mộ Dung gia, trong đó có một phần rất lớn đến từ vị dự khuyết vị trí thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Đến lúc ta được ba tuổi, thể thiếp của cha ta cũng không sinh thêm được một hài tử nào nữa, chứng tỏ thể hệ này của Mộ Dung gia không thêm người nào nữa, như vậy có thể nói, thể hệ này Mộ Dung gia không sinh ra con gái.

Lúc này, anh họ lớn nhất của ta mới lên chín tuổi, nhà Mộ Dung vốn có tập quán kết hôn muộn, thể hệ sau có sinh ra con gái hay không thì chưa biết, có một hoặc cùng lắm là hai thôi. Cho dù thật có thể sinh ra nữ nhi, ít

nhất cũng phải mười mấy năm nữa, lại đợi nàng lớn lên, chắc cũng phải thêm mười mấy năm nữa.

Vì thế cả võ lâm sôi trào, suốt ba mươi năm tới hoặc lâu hơn nữa Mộ Dung gia sẽ không có nữ nhi. Lũ tôm tép bọn họ rút cuộc có thể thoát khỏi bóng ma của nữ nhân Mộ Dung gia, tha hồ hãnh diện. Về phần sau ba mươi năm nữa, con cháu có phúc của con cháu, mọi người tự dựa vào vận khí của mình đi. Đàn ông từ già tới trẻ hãy tận hưởng lạc thú trước mắt đi.

Trong đó cao hứng nhất phải kể đến cái vị dự khuyết vào vị trí thiên hạ đệ nhất kia, rút cuộc hẳn có thể thở dài nhẹ nhõm, ba mươi năm nữa đủ khiến hắn tới tuổi về hưu rồi.

Sinh nhật ba tuổi của ta tự nhiên xuất hiện rất nhiều người tự ý đến chúc mừng, một lần nữa lại trở thành sự kiện náo nhiệt nhất ở Mộ Dung gia. Ta thu được đủ mọi loại lễ vật, như dạ minh châu lớn bằng cái bánh bao, nhân sâm lớn bằng đứa trẻ con, rồi bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Lễ vật không ngừng cuộn cuộn chạy tới Mộ Dung sơn trang, chật đầy phòng trống rồi còn tràn ra tới nửa sân. Phải biết sân nhà ta lớn ít nhất tới năm mẫu đó.

Trong đó phần lễ vật lớn nhất vẫn tới từ phía vị dự khuyết, nói nhảm, hẳn đã chính thức trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ. Sau này theo hồi ức của cha ta kể lại, lúc đó kẻ kia cực kỳ kích động nói năng lắp bắp, nắm tay cha ta lắc qua lắc lại rồi mới lập bập chúc mừng. Về mặt hẳn mừng như điên, nếu không đủ tin tưởng với nương thân, khéo cha ta hoài nghi hẳn mới chính là thân sinh phụ thân của ta.

Khoảng thời gian đó, nhờ vào đám quà tặng này, Mộ Dung gia sống hết sức xa hoa. Dao thái của nhà ta chính là Ngự Trường Kiếm, đạn bắn chim của bọn anh họ ta là long nhãn đại trân châu, mà chọi đuôi bọn khiêu hóa tử cũng đều là vàng lá. Bởi vậy Cái Bang mới đem tổng hộ dờn đến ở nhà cách vách nhà ta, cũng là vì nhiều năm về sau có liên hệ chặt chẽ với nhà ta.

Hạ nhân nhà ta coi nhân sâm như củ cải mang ra ăn, đến nỗi nửa đêm trong sơn trang Mộ Dung xuất hiện ánh mắt xanh lè, bởi vì bỏ quá. Bên ngoài bắt đầu thấy có tin vịt rằng, Mộ Dung sơn trang là tòa quỷ trạch.

Đại bá nhà ta cũng là một người biết suy nghĩ, hẳn cho rằng cứ để như vậy cũng không tốt, trải qua một đêm suy nghĩ kỹ càng, hẳn quyết định mở một loạt cửa hàng, mang đám lễ vật này bán rẻ ra bên ngoài.

Cứ như vậy, Mộ Dung gia lập tức chiếm lĩnh tất cả các lĩnh vực châu bảo, được liệu. Phải mất tới ba năm, kho phòng của Mộ Dung gia mới có

không gian trống.

Tài phú của Mộ Dung gia tựa quả cầu tuyết, càng lăn càng tụ nhiều. May mắn là có tiền trang, bằng không ngân phiếu lại phải chất đầy trong phòng ở.

Cuối cùng, Mộ Dung gia chiếm vị trí Bảng Nhân trên bảng " Phúc Lộc thọ" nêu danh những tài phú người Hoa, chỉ thua mỗi cái tên nhà giàu mới nổi Chu Nguyên Chương. Hắn lúc ấy chỉ vào một câu nói " mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân "(1) mà trở thành con cá sấu lớn trong giới điền sản. Thêm vào đó lại có gia tài hàng vạn đại phú ông bị bắt sung công, lại có dân chúng cả nước đóng thuế góp vốn với hắn. Người có dùng đầu ngón chân để nghĩ, cũng biết là không ai có thể so sánh với hắn.

(1) : Nơi đâu cũng là đất của nhà vua

Chương 3: Giai nhân tuyệt đại hành động

Kế hoạch Giai nhân tuyệt đại của Mộ Dung gia bắt đầu tuần tự tiến hành.

Kế hoạch này có thể tóm gọn như sau: dạy dỗ ta trở thành người đáng ghét nhất trên đời này, không có bất cứ điểm tốt nào có thể để nam nhân ưa thích. Không có nam nhân nào chịu hỗ trợ, đánh chết bọn họ cũng không tin ta có thể có bầu!

Như bọn họ mong muốn, ta lớn lên thành một thằng nhóc hư hỏng đến chó cũng chẳng ưa. Mọi tật xấu ta đều có, trừ bỏ thói dâm tà.

Chuyện này cũng có nguyên nhân của nó, một là thân thể của ta chưa có điều kiện chủ động thực hiện hành vi dâm tà, hai là nếu lỡ ta có hành vi dâm tà, hậu quả không cần nói cũng biết, coi như công lao của người nhà ta đổ sông đổ biển hết.

Vì để tránh cho ta không mê trò hoa nguyệt, người nhà của ta vất vả không sao kể xiết. Đầu tiên, để tránh cho ta không tò mò mà đi thử một phen, từ lúc ta ba tuổi, nhị bá đã dẫn ta đi kỹ viện xem biểu diễn sống Xuân cung đồ. Sau đó nhị bá lại vòng qua y quán chuyên trị bệnh hoa liễu, cho ta xem những vết lở loét trên người mắc bệnh, khiến ta sinh lòng sợ hãi những hành vi dâm tà.

Thử nghĩ xem, có những kinh nghiệm đáng sợ thời thơ ấu thế này, ai mà sinh lòng dâm tà cho nổi?

Để dạy dỗ cho ta đủ loại thói hư tật xấu, người nhà của ta phải hy sinh trải qua biết bao gian khổ. Bọn họ phân công cho nhau, mỗi người mỗi việc.

Ông nội của ta đóng giả một sư gia nghèo túng, đem theo ta lăn lộn ở đủ chốn nha môn, cho ta học thói khẩu phật tâm xà, lá phải lá trái, thuận gió nổi lửa, ném đá xuống giết, người gian ta trá!!!

Bà nội ta trước giờ đoan trang hữu lễ, là một vị phu nhân cao quý cũng vì ta mà phải thay đổi hình tượng, trước mặt mọi người hươ tay hươ chân, đánh rắm, xỉ răng, xỉ mũi!!!

Đại bá ta là người sợ bản, nhưng cũng phải trà trộn sống chung với đám khát cái suốt ba tháng, chỉ nhằm "tìm hiểu thực tế" để có thể dạy ta thế nào là thô tục "hàng thật giá thật". Nhưng coi như ông ấy cũng không lỗ, vì

trà trộn vào trong Cái Bang, cuối cùng cũng bò lên được chức bang chủ. Phải nói trong nhà ta, đại bá là người nhìn xa trông rộng nhất.

Như đã nói ở trên, nhị bá đem ta đi đến chốn gió trăng cùng y quán chữa bệnh hoa liễu, nhưng ông ấy vốn là người luôn giữ mình trong sạch, coi thanh danh như mạng.

Từ nhỏ, mẹ ta lúc nào cũng lải nhải bên tai ta: "Người không vì mình, trời tru đất diệt." Trải qua nhiều năm, câu đó khắc sâu vào trí óc của ta, kết quả là ta làm việc đều nghĩ đến mình trước hết, quyết không làm gì tổn hại đến bản thân. Mà giọng nói thánh thót như hoàng oanh của mẹ ta giờ chẳng khác gì tiếng lừa the thé.

Cha ta chịu chuộc ta hết chỗ nói, ngoại trừ khuyên ta ăn mặc càng lôi thôi càng tốt (trang phục xinh đẹp sẽ dẫn sói vào nhà), mọi thứ ăn uống chơi đùa đều là hàng cao cấp, để ta tận hưởng khoái lạc trong cuộc sống. Đồng thời cũng khuyến khích cảm xúc sợ đau, sợ khổ, sợ chết của ta mọi nơi mọi lúc. Sau đó lại nói cho ta biết số mệnh đáng sợ của con gái họ Mộ Dung, ta đương nhiên đề cao cảnh giác, không để nó xảy ra trên mình ta...

Nhân cách của ta đã thành công hình thành như thế đó!

Ta quần áo lôi thôi, miệng toàn lời thô tục, động tác thô鄙, lười biếng, ham đánh bạc, rất sợ chết, không chí khí, thích gây thị phi, lục thân bất nhận... Đạt đến trình độ đi đến đâu thì gà bay chó sủa, gió cuốn mây tan.

Có một lần moi hết tiền của đường huynh mà vẫn không đủ đánh bạc, ta không khách khí trần lột luôn cả quần áo của hắn, chỉ chừa lại một cái quần lót, nếu không phải cha hắn, đại bá của ta xuất hiện đúng lúc, ta đã lột luôn quần lót của hắn rồi. Sau đó ta kê giá đóng quần áo đó lên gấp đôi để đại bá chuộc về.

Ta từng giờ trò tương tự với đám đường huynh, biểu ca, thân ca ca, bọn họ bèn hợp tác lại để trừng trị ta. Chỉ có điều đừng quên ta là kỳ tài võ học. Chẳng mấy chốc bọn họ đã bị ta đánh ngã, xếp chồng lên nhau, ta ngồi ở trên cùng, lớn tiếng kêu người lớn đem tiền đến chuộc.

Thu một phần tiền, ta bèn đá một tên ra, coi như xong chuyện. Lúc cha mẹ ta đến chuộc 2 đứa con trai ruột, nghĩ đến gia sản của họ mà về sau ta sẽ thừa kế, ta thiết diện hữu tư, cắn răng giảm giá 90%.

Đúng vậy, mọi người nhận xét rất chuẩn, ta quả thực hết sức tham tiền. Cũng nhờ cha mẹ ta phát hiện ra một sơ hở trong kế hoạch Giai nhân tuyệt đại: để cho nam nhân không yêu ta thôi thì không đủ, còn phải làm ta không yêu nam nhân nữa. Nếu không, với thân thủ thiên hạ đệ nhất của ta, ta đã muốn thì ai kháng cự nổi được chứ? Mất bò mới lo làm chuồng thì trễ quá

rồi. Bọn họ sợ ta tình yêu bơ vơ không nơi ký gởi sẽ dẫn đến cảm tình lạc lối, thảo luận một phen bèn quyết định biến đồng tiền thành đối tượng cho ta ái mộ.

Hiển nhiên là bọn họ thành công rực rỡ!

Lúc nào ta cũng không quên vơ vét của cải, trong mắt ta, nơi nào cũng có dịp phát tài.

Ta đâm lưng cho trưởng bối, một quyền giáng xuống, lực đạo không nhẹ, bọn họ vội vã lấy ngân phiếu thưởng cho ta. Ta được cổ vũ, chuẩn bị giáng quyền thứ hai, các vị trưởng bối một tay ôm ngực, một tay lấy ra ngân phiếu chặn ta lại, nói không nổi làm ta vất vả, chỉ cần ta có lòng thì không đâm lưng cũng như là có đâm lưng. Về sau, ta rảnh rang không cần đâm lưng nhưng vẫn lãnh lương đều đều.

Ta đem quần áo cũ chật mặc không vừa bán cho các ca ca, để bọn họ để dành cho con cái về sau mặc. Ai dám không mua ta liền đánh hấn. Bọn họ đánh không lại ta đành phải giao tiền, nhưng không thêm lấy quần áo, vì vậy ta tính thêm một khoản gọi là phí bảo quản. Cứ như vậy vài lần, phòng kế toán bèn đem tiền tiêu hàng tháng của bọn họ giao thẳng cho ta.

Bọn người hầu nhà ta vì lỡ đâm chết đâm gián ta nuôi khắp sơn trang, đành phải viết giấy bán cháu chắt đem bồi thường cho ta. Đám cháu chắt chưa ra đời đúng là số khổ! Thực ra ta vốn quá khoan dung với bọn họ rồi, biết bọn họ không có tiền, bèn để bọn họ ghi nợ, không tính lãi.

Cho đến một trăm năm sau, Mộ Dung sơn trang căn bản không cần mua thêm người hầu bên ngoài. Ta phải tính toán xa một chút, dù sao sản nghiệp của nhà Mộ Dung chắc chắn là nằm trong tay ta rồi. Tiết kiệm được chút nào hay chút ấy.

Đội tiền ở trên đầu, ta không ngại luôn cúi, không chừa thủ đoạn. Năm mười ba tuổi, sản nghiệp của Mộ Dung gia đã chính thức thuộc hết về ta. Trăm dặm chung quanh nhà của ta, trời cao ba thước, bởi vì đất đã bị ta moi xuống ba thước. Tình hình trị an nơi chúng ta ở đã đạt tới mức: "ngày không nhật của rơi, đêm không cần đóng cửa", bởi vì đâu còn thứ gì đáng để nhặt, đâu còn thứ gì đáng để cất!

Ta vượt qua cọc cái núi Nam và thủy quái sông Tây, đứng đầu bảng Tam hại của địa phương. Nếu có đứa con nít nào không nghe lời, cha mẹ chúng chỉ cần dọa "Mộ Dung Hòa Chính thích bắt con nít không biết nghe lời", thế là đứa nhỏ sợ run.

Danh thơm của ta lan xa, ta được võ lâm xưng tụng là mối sỉ nhục của Mộ Dung gia. Nhưng ta không quan tâm, chỉ cần tiền không chê ta, ai mắng

ta cũng không sợ. (Sau ta mới biết, phá hỏng danh dự của ta cũng là một phần trong kế hoạch Giai nhân tuyệt đại, cứ như vậy, dẫu về sau giới tính ta bại lộ, cũng không nam nhân thềm chơi với ta.

Chương 4: Chí tại tứ phương.

Người nhà ta ban đầu còn sung sướng khi thấy Kế hoạch “Giai nhân tuyệt đại” tiến hành thuận lợi, sau bắt đầu nhúc nhích, muốn không chế con ngựa hoang ta đây càng ngày càng khó. Bọn họ bắt đầu thấy hoài nghi, có phải đã hơi quá tay hay không ?

Các vị trưởng bối liền vội vàng mời phu tử đến, dạy ta đọc sách, hy vọng ta có thể hiểu chút đạo lý. Sách thì ta vẫn đọc, có điều vào tai trước lại lượn ra tai sau. Ta không hổ danh là kỳ tài võ học, lại từ đó ngộ ra chân lý võ học, luyện thành tuyệt thế võ công.

Lúc này có thể nói bọn họ tự bẽ mặt đập vào chân mình. Ban đầu đại bá còn miễn cưỡng đánh ngang tay với ta, nếu có thêm nhị bá và cha ta hỗ trợ thì có thể chế trụ được ta. Từ sau khi ta đọc qua nửa thiên Luận ngữ, một mình ta chỉ cần ba chiêu đã có thể đánh bại bọn họ, bởi vậy đại bá ta phải giao ra chút của cải cuối cùng của người, hiện tại Cái Bang cũng do ta quản. Bọn khát cái mỗi ngày ăn xin được đều phải chia hoa hồng cho ta. (>_< ngưỡng mộ thật)

Cho nên không đợi ta học xong Luận ngữ, phu tử đã bị sa thải, ta giao hai tay đồng ý, vẫn là câu nói kia, có thể tính một điểm là một điểm.

Chính vào lúc này, cái vị thiên hạ đệ nhất cao thủ kia ngồi ngôi cao mát mẻ đã quen, không muốn nhường vị trí. Mà những vị đệ nhị, đệ tam, đệ tứ cùng hết thấy những cao thủ muốn trở thành đệ nhất nên cho rằng, đối phó với thiên hạ đệ nhất cao thủ hiện tại còn dễ hơn tiểu thư của Mộ Dung gia. Vì thế, dưới tác động một số kẻ có dụng tâm kín đáo muốn mê hoặc kẻ dưới, kế hoạch "uy hiếp của nữ nhi nhà Mộ Dung" lại bắt đầu gây xôn xao.

Có kẻ đề nghị sử dụng phương pháp loại bỏ cơ hội để nữ nhi nhà Mộ Dung một lần nữa sinh ra trên đời. Không lâu đã bắt đầu có những hành động ám sát nhắm vào ta và các ca ca. May mắn là các hiệp nữ lại ủng hộ nữ nhi nhà Mộ Dung, mặt báo tới nơi rất đúng lúc, chúng ta mới thành công đánh bại âm mưu của địch nhân.

Trưởng bối nhà chúng ta nhân cơ hội này muốn đẩy ta đi xa nhà.

Đầu tiên, hành động ám sát không ngừng này đã ảnh hưởng tới trị an cũng như kinh tế của địa phương, cuối cùng đã trực tiếp ảnh hưởng tới túi tiền của ta.

Đã nói, người có lúc sảy chân, ngựa có lúc sảy vó, vạn nhất có tên thích khách nào đó thành công, lúc đó không phải ta với cái túi tiền to của ta đường ai nấy đi hay sao ?

Hơn nữa, Thần Châu là nơi buôn bán sầm uất, sao ta không đi ra nơi trời cao đất rộng để kiếm tiền.

Cuối cùng, sau khi nhận được lời thề son sắt của bọn họ, cam đoan rằng nhất định sẽ không ngừng phát triển tốt sản nghiệp của ta, cam đoan dù bao nhiêu năm sau ta trở về, tuyệt đối chỉ thấy nhiều hơn chứ không ít.

Ta bị thuyết phục. Đến lúc ta thông báo cho bọn họ quyết định ra ngoài một thời gian dài, các vị trưởng bối đều lộ tuôn nóng hổi, vui mừng nói ta đã trưởng thành.

Ta với các caca cải trang thành từng nhóm rời nhà. Các vị caca đã tới tuổi phát dục, ai nấy đều chăm chăm tâm niệm trong đầu một kế hoạch hái hoa thật hoàn mỹ, hưng phấn xuất môn.

Ta cũng ôm ấp kế hoạch giết tiền chuẩn bị xuất môn, hết thấy mọi người trong sơn trang đều đến tiễn ta. Ta đứng ở cửa lớn, trước khi ra đi cũng lưu luyến quay đầu nhìn lại chung quanh nhà một chút, lại bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của mọi người. Dù ta là kẻ ý chí sắt đá, lúc này cũng thấy một cảm giác âm áp dâng lên trong lòng, ta kích động nói " Mọi người vẫn luyến tiếc ta quá sao, hay là ta không đi nữa."

Mọi người đồng loạt hít vào một hơi, vẫn là đại bá ta trầm ổn, nhanh chóng trấn tĩnh, chỉ vào phương xa nói : " Người xem, vàng bạc châu báu đang chờ người đến lấy đó"

Ta dừng cảm gật gật đầu : " Đúng, kiếm tiền mới là việc đại sự, ta không nên giống nữ nhi tình trường" Nói xong ta dứt khoát xoay người, ly khai gia môn. Phía sau ta, những tiếng thở dài bật ra nhẹ nhõm.

Lúc ta cưỡi ngựa đi được khoảng hai dặm đường, vì ta là người luyện võ nên lỗ tai cực kỳ linh mẫn, lại nghe thấy trong Mộ Dung sơn trang không ngừng vang lên những tiếng hoan hô.

Nghe nói sau khi ta rời nhà ra đi, hai mươi lăm tòa miếu trong phạm vi trăm dặm đều chật ních người tới làm lễ tạ thần. Tám tòa miếu ở gần nhà ta nhất nghe đồn còn bị người chen đến đổ cả cửa.

Bởi vì hương khói quá mức, sương trắng phủ kín cả trời, khiến cho đám quân biên phòng đóng ở xa nghĩ là gió lửa, vất vả vượt qua cả trăm dặm, mới phát hiện ra đó chỉ là sợ bóng sợ gió.

Về sau mọi người trong nhà ta bị khói hương của tín đồ phật giáo hun đến mức tiều tụy cả người.

Mọi người đều nói Yến Vương cai trị Bắc Bình không tồi, ta mới quyết định, kế hoạch kiếm tiền thứ nhất sẽ thực thi ở Bắc Bình.

Ta cười Tiểu Mã nhằm hướng Bắc Bình xuất phát, trên đường đi vẫn không quên vơ vét của cải.

Ngày đầu tiên, lúc mua bánh mì, ta cố tình đem ngón tay đen xỉ bôi đầy trên thân bánh, sau đó lại bắt đầu ép giá, lại tỏ vẻ độ lượng mua vào. Lão bản đầu không lại ta, sau một hồi giằng co không ăn thua, cuối cùng đành đem sọt bánh mì bán lấy giá cực kỳ thấp là hai quan tiền. Vừa quay đầu, ta đã đem nửa sọt bán với giá mười lăm quan tiền cho một tên khát cái.

Ngày hôm sau, ta mang nửa sọt bánh mì còn lại tiếp tục đi, trên đường gặp một kẻ rui ro, ta cho hắn mấy cái bánh mì, đợi hắn ăn xong, ta liền đòi tiền bánh mì. Hắn trả lời không có. Ta liền lôi ra mấy loại thủ đoạn ta đã dùng với các ca ca, thuận thực lột sạch quần áo nửa người của hắn, lấy được một tấm bài, một mặt có khắc "Yến Vương Phủ", mặt kia lại khắc "Mã Tam Bảo". Bài tử kia lấp lánh ánh vàng, ta đoán có thể chiết được vàng từ đó ra, liền thuận tay bỏ vào trong bao quần áo.

Tiếp theo, ta định lột nốt nửa quần áo còn lại của hắn, chỉ thấy hắn cố sống cố chết giữ chặt cạp quần. Tiểu tử này giỏi lắm, giáo hoạt lắm, chắc có đồ quý cất giấu ở đó. Tiếc cho ngươi, gặp phải ông nội đây, ông nội ta đây còn cái gì chưa từng thấy qua. Ta không nói thêm câu nào nữa, liền điểm huyệt rồi lột quần hắn ra.

Xui ! Bên trong chẳng những không có gì, mà lại còn thiếu một số thứ, hóa ra hắn chính là cái loại thái giám trong truyền thuyết. Xui, xui thật.

Ta giải huyệt cho hắn, hắn vội vội vàng vàng mặc lại quần áo. Tuy rằng ta không có đạo đức, nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc xuất thần, lương tâm bất thành linh thức tỉnh, làm một vài chuyện tốt. Ta thấy hắn đoạn tử tuyệt tôn, liền thả lương tâm của ta ra, đem số bánh mì còn lại cho hết hắn. Thật ra cũng bởi trời nắng, ta cũng không muốn mang nhiều.

Ta tiếp tục đi tới. Cưỡi ngựa vài ngày, chỉ thấy ê mông, ta quyết định chuyển sang đường thủy. Ta ra chợ tìm một kẻ tiêu tiền như rác, biểu diễn cho hắn xem một chút võ công trác tuyệt của ta, đã thương lượng bán xong Tiểu Mã

Ta ra chỗ kênh đào, vừa hay có thuyền lớn chuẩn bị xuất phát, ta liền nhảy luôn xuống. Lên đến trên thuyền, mới thấy mọi người đã ngồi kín, không có chỗ trống.

Ta không phải kẻ nguyện ý chịu khổ, nhìn qua một vòng, ta nhắm tới một thiếu phụ thoát nhìn dễ bị lừa gạt. Ta liền làm bộ dạng khờ khạo tiến lại

gần : " Vị tử tử xinh đẹp ơi, có thể cho ta một chỗ ngồi nhờ được không. Mông ta rất nhọn, chỉ cần một chút là được."

Vị thiếu phụ kia " Xì" một tiếng, cười, rồi dịch vào cho ta một chỗ. Ta cẩn thận ngồi xuống, ngồi yên chưa được một lúc, đã bắt đầu lộn xộn, cọt cọt cọt lui lên người thiếu phụ bên cạnh.

Thiếu phụ kia nổi giận, nói : " Tiểu huynh đệ ngươi làm sao vậy ? Ta hảo tâm cho ngươi chỗ ngồi, ngươi lại không thành thật chút nào"

Ta tỏ vẻ vô tội nói : " Không phải ta không thành thật, chẳng qua mông ta nhọn quá, ngồi yên không được, nên cứ xoay vòng quanh"

Mọi người trên thuyền cười vang, làm thiếu phụ kia đỏ mặt : " Ngươi, ngươi, cái đứa nhỏ này, sao ngươi vô lại như thế ? Hảo tâm không được báo đáp. Coi như ta không may" Nói xong định đứng lên

Lúc này cái kẻ ngồi cạnh ta liền đứng lên nói : "Tiểu huynh đệ, ta nhường chỗ cho ngươi, ngươi đừng làm khó vị đại tỷ kia" Sau đó hần đứng lên đi ra đầu thuyền.

Ta không chút khách khí lập tức ngồi xuống, mọi người trên thuyền đều nhìn ta với vẻ khinh thường, nhìn thì nhìn, có chết ai đâu, ta chẳng quan tâm.

Người kia là một người trẻ tuổi, dáng vẻ bên ngoài cũng không xấu, rất giống hình tượng hotboy trong miệng của đám nữ nhân nhà ta. Hần cứ đứng đó cho tới tận thành trấn kế tiếp, rồi mới rời thuyền đi. Ta cũng rời thuyền, bởi ta cảm thấy thuyền cứ nhấp nhô thật không thoải mái, cho nên lại quyết định vẫn đi đường bộ.

Ta đến tửu lâu ăn một chút, rồi ra chợ mua một cái xe ngựa, sau đó tự mình đánh xe tiếp tục đi.

Đi được nửa đường, có một cái xe ngựa từ phía sau vượt lên, thấy xe ngựa kia rất thoải mái, ta không khỏi đỏ mặt thêm thườn.

Ta lập tức thúc ngựa, đuổi theo xe ngựa kia, sau đó dùng một chút kỹ xảo đánh xe lên, xe ta bị đâm hỏng luôn.

Xe ngựa kia vừa dừng lại, ta liền bắt đầu ngồi lăn ra dưới đất đập chân đập tay ăn vạ : " Ngươi mau bồi thường cho ta, mau bồi thường cho ta"

Gã đánh xe vung roi quật về phía ta : " Cút ngay, rõ ràng chính ngươi tự đâm hỏng"

Ta lăn lộn trên mặt đất, làm người ta có cảm giác ta đang bị roi quật, kỳ thật roi kia chẳng chạm được đến mảy may một sợi lông chân của ta. Ta lết vào bên đường kêu lên : " Đánh chết người rồi, đánh chết người rồi"

Lúc này có tiếng người vang lên : " A Quý, dừng tay"

Sau đó, có một đôi tay đến đỡ lấy ta " Tiểu huynh đệ, mau đứng lên đi"
Ta vừa ngẩng đầu lên đã thấy ... a ... là hắn, là cái kẻ đã nhường chỗ trên thuyền cho ta.

Hắn thấy mặt ta cũng sùng sốt một chút, sau đó nói : " Tiểu huynh đệ, người xem ta nên bồi thường cho người bao nhiêu tiền ?"

Tiền tuy là thứ ta yêu nhất, nhưng trước mắt ta còn thích cái xe kia hơn, vì thế ta lắc đầu đáp " Ta không cần tiền, người lấy xe bồi thường cho ta là được rồi"

Xa phu bên cạnh liền tức giận kêu to : " Người có biết xấu hổ hay không ? Cái xe bị phá hỏng kia của người mà đòi so với xe của ta sao ?"

" A Quý, không được nói năng lung tung" Hắn liền ngăn xa phu lại, sau đó quay đầu nhìn ta với vẻ mặt dịu dàng : " Tiểu huynh đệ, ta thật sự xin lỗi người, ta có việc gấp cần xử lý, không thể đem xe cho người. Hay là vậy đi, ta sẽ chở người tới chợ phía trước, sau đó mua lại cho người một chiếc khác"

"Tốt! Cứ như vậy đi" Ta phui phui bùn đất trên mũng mấy cái, đi thẳng ra xe. Xa phu hung tợn trừng mắt nhìn ta, ta làm mặt quỷ trả lại hắn.

Xa phu A Quý liền cỡi ngựa khỏi xe của ta, buộc vào sau xe của bọn họ, sau đó tiếp tục đánh xe đi tiếp.

Ngồi trên xe quả nhiên thực thoải mái. Ta liền hỏi người kia " Vị đại ca này, các người muốn đi đâu vậy ?"

Hắn đáp : " Đi Bắc Bình"

Bắc Bình. Đúng nơi ta định đi. Ta ở trong lòng tính toán một chút, nếu ta có một chiếc xe còn phải tự mình đánh xe, không bằng bám chặt lấy hắn, đi cùng hắn một đoạn đường là được.

Ta liền làm bộ rất đáng thương, nói : " Ta cũng cần đi Bắc Bình, đến nhà cậu ta. Mẹ kế của ta ngược đãi ta, ta liền bỏ nhà trốn đi. Vị đại ca này, ta cũng không bắt người đền xe cho ta nữa, người chỉ cần dẫn theo ta đến Bắc Bình, có chỗ ăn chỗ ở là được rồi."

Hắn nhìn ta một lát, nở một nụ cười hơi kỳ quái, rồi gật đầu nói : " Được rồi, ta tên là Trình Dục Chi, người có thể gọi ta là Trình đại ca. Người tên là gì ?

" Ta tên là Trịnh Hòa"

Chương 5: Người không biết tức giận

Ta khác hẳn với Trình Dục Chi, cũng như đen so với trắng vậy.

Nếu ta là quạ đen, hẳn chính là thiên nga; nếu ta là bunn đen, hẳn chính là tuyết trắng; nếu ta là quỷ dạ xoa, hẳn chính là Bồ Tát; nếu ta là người đáng ghét nhất trên đời, hẳn chính là người dễ thương nhất trên đời.

Trên đường đi, ta hăm hại lừa gạt không chuyện ác nào không làm, hẳn phù nguy cứu khổ không việc thiện nào không làm; ta thường xuyên đi hôi của lúc cháy nhà, hẳn luôn luôn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi; ta thói quen lấy oán trả ơn, hẳn luôn lấy ơn báo oán...

Hơn nữa, hẳn tốt bụng đến tức chết người, dẫu ta đưa ra yêu cầu vô lễ tới đâu, hẳn đều chịu theo ta không chút tức giận.

Mỗi lần ăn cơm, ta đều không khách khí gọi món đắt tiền nhất, hẳn cái gì cũng không nói, mặt không biến sắc hào phóng trả tiền. Nhưng cái tên người hầu A Quý nhin không được, hăm hừ nói lảm nhảm một bên: "Cái này cũng muốn ăn cái kia cũng muốn ăn, trên đời này còn có thứ gì người không muốn ăn sao?"

Ta làm mặt quỷ, "Có chứ, ta không ăn mệt, không ăn khổ."

Trình Dục Chi liền nói với A Quý: "Đứa nhỏ đang tuổi lớn, ăn nhiều một chút cũng tốt."

Ta nhe răng cười, cái răng sữa cuối cùng hai ngày trước vừa rụng, răng mới chưa mọc dài, hàm răng sún giờ ra trêu chọc hẳn. Hẳn cũng mỉm cười.

Ta lần đầu tiên sinh lòng hứng thú với một đối tượng khác ngoài tiền, bởi hẳn là người duy nhất chưa từng bị ta chọc cho tức xì khói. Như thế nào mới làm cho Trình Dục Chi tức giận đây? Ta tò mò muốn chết, dọc đường đi, ngoại trừ cười tủm tỉm, cười nhạt, cười nhẹ, nửa cười nửa không, ta không phát hiện ra hẳn có biểu tình gì khác.

Ta làm ra đủ loại chuyện ác ôn để thăm dò hẳn. Ta thân lắm lem bunn tựa vào người hẳn, bỏ thuốc xổ vào trà của hẳn, thừa lúc hẳn đang ngủ vẽ hình con rùa trên trán hẳn...

Hẳn đổi quần áo dơ, đồ đi chung trà có thuốc xổ (hẳn là đại phu, vừa ngủi đã biết ngay), lau đi hình rùa trên trán... tóm lại là không tức giận. Ta hết cách, đành phải thò tay kéo chân mày, bóp trán của hẳn, làm ra bộ mặt nhăn trán tức giận, nhưng nhìn tới nhìn lui hẳn vẫn giống như đang cười.

Sau đó có một ngày trong khách điếm, ta đi nhà xí quay về, vô tình nghe được hắc và A Quý trò chuyện.

Phải giải thích chỗ này một chút, mọi người biết đấy, tình huống của ta đặc thù, lúc đi nhà xí thật dễ bị phát hiện, cha mẹ ta từ nhỏ đã chuẩn bị sẵn cách đối phó, bà nội ta thì góp phần định hình tư tưởng cho ta bằng cách dạy dỗ: "Ba điều thú vị nhất trong đời người là đánh rắm vang rền, ỉa phân nhanh chóng, mang giày thật lớn!!!"

Với tư tưởng như vậy, mẹ ta dễ dàng huấn luyện ta có tốc độ đi vệ sinh nhanh như tia chớp.

Nên lúc bọn họ còn tưởng ta đang đi nhà xí thì ta đã đứng ngay ngoài cửa nghe lén.

Ta nghe A Quý hỏi: "Công tử, ngài vì sao lại nhường nhịn tên tiểu vô lại kia như vậy?"

Trình Dục Chi tủm tỉm cười: "Người không thấy hắc tuy vô lại nhưng vẫn có điểm đặc sắc đó sao? Ta muốn nhìn xem một người có thể vô lại đến mức độ nào."

Thì ra ai cũng có lòng hiếu kỳ, chứ không phải chỉ mỗi mình ta là nhiều chuyện.

Ta đi theo Trình Dục Chi ăn ké uống ké, tên A Quý chưa hề lộ vẻ hòa nhã với ta, thừa dịp Dục Chi không để ý còn muốn đánh ta, bất quá làm sao mà hắc đánh trúng được.

Nắm đấm của hắc chưa chạm vào ta, ta đã la lớn đồng thời lén điếm huyết đạo của hắc, để hắc giữ nguyên tư thế xuất quyền, đợi Trình Dục Chi xoay qua thì ta giải huyết cho hắc, giả vờ bị đánh bay ra ngoài. Vì vậy, Trình Dục Chi mắng hắc một trận, rồi bày rượu ngon đồ ăn ngon cho ta ăn để bồi thường. A Quý bị phạt gặm bánh không ở bên ngoài vò đầu bứt tai, gào thét: "Tà môn! Đúng là tà môn!"

Ta còn đặc biệt ưa thích mùi thơm trên người Trình Dục Chi, mùi hương ấm áp thoang thoảng mùi thuốc đông y.

Ta ngồi trên xe mệt mỏi thường thích gối đầu lên đùi của hắc, hít hà mùi thơm này rồi chìm vào giấc ngủ. Hắc cũng không hề phản đối.

Chúng ta đi mười ngày đường, đến một khe núi nọ thì đụng phải bọn cướp đường. Cùng chịu tai kiếp còn có một đồng người khác.

Tên trùm cướp vung đại đao: "Đường là ta khai, cây là ta trồng, muốn đi qua được, lưu lại tiền công."

Mọi người sợ run cầm cập, trừ Trình Dục Chi vẫn lộ vẻ thờ ơ.

Ta thì trong lòng chấn động. Há há, cơ hội phát tài tới rồi. Ta lên ra ngoài xe, vù một tiếng bắn một mẩu lá cây ghim thẳng vào đại đao của tên trùm cướp, trấn áp toàn trường.

Sau đó ta bắt đầu đàm phán, yêu cầu mỗi người giao ra 30 lượng mướn ta đuổi cướp.

Bọn họ chê mắc, giao dịch bất thành, tình cảm rạn nứt. Ta vung tay nói với bọn cướp: "Các người cướp đi, động tác nhanh một chút, nhớ kỹ đừng giết người, lão tử sợ máu."

Đám cướp hồ nghi không dám tự tiện hành động. Ta thúc giục bọn họ: "Động thủ nhanh lên, các người không cướp bọn họ, thì lão tử cướp các người quái gì được."

Tên trùm cướp cẩn thận hỏi lại: "Vậy ngài trực tiếp cướp bọn họ không được sao?"

Ta khinh thường liếc mắt nhìn hắn: "Người biết cái gì? Lão tử trực tiếp cướp thì chẳng phải biến thành cướp đường rồi sao? Lão tử làm sao làm những chuyện dễ tiện như thế? Lại còn bị quan phủ lung bắt nữa, phiền toái lắm! Nhưng cướp của các người thì không giống vậy! Vì dân trừ hại, không chừng còn có thưởng thêm nữa là! Vì vậy đừng lải nhải nữa, mau cướp đi!" Nói xong ta đi đến bên một tảng đá lớn, lẳng không vỗ một chưởng, tảng đá hóa thành bột.

Đám cướp sợ run cầm cập, có tên muốn chạy, ta vù vù bắn ra mấy cục đá chặn bọn chúng lại, khiển trách: "Kêu cướp lại không thèm cướp, giỡn mặt với lão tử có phải hay không? Các người làm việc bỏ dỡ giữa chừng, sao làm chuyện lớn được?"

Đám người suýt bị cướp khi này giờ mới vỡ lẽ, phái một đại biểu lại: "Vị thiếu hiệp này, bọn ta quyết định mướn ngài."

Ta tán thưởng vỗ vỗ vai hắn: "Vậy mới đúng chứ, ngài thân là cảnh vàng lá ngọc, thu có ba mươi lượng là rẻ lắm rồi. Nhanh đi chuẩn bị ngân phiếu, ta ra tay đây."

Ta ném ra một đồng đá, đánh bại cả đám cướp. Ta nhìn lại bộ dạng của tên trùm cướp, hỏi tên của hắn, đúng là gặp món bở, không ngờ lại tội phạm bị truy nã, được quan phủ treo giải thưởng năm trăm lượng.

Ta quay lại tiếp nhận ngân phiếu, đếm một lượt: đủ số. Ta bèn phát tay: "Các người đi được rồi."

Những người đó hấp ta hấp tấp bỏ đi.

Ta đem ngân phiếu giắt vào đai lưng, lấy ra một lọ thuốc, nhét vào miệng từng tên cướp, mỗi tên một viên, sau đó lại tháo thắt lưng của bọn

chúng rồi giải huyết đạo cho bọn chúng. Nhân tiện ta lục lợi trên người bọn chúng, moi ra thêm mấy chục lượng bạc.

Đám cướp tay xách quần trong lòng run sợ nhìn ta, không dám vọng động.

Ta tuyên bố: "Các người vừa ăn phải độc dược, hiện tại, các người ngoan ngoãn đi theo xe ngựa của chúng ta, chờ lão tử đem các người bán cho quan phủ xong sẽ cho các người giải dược."

Ta trở lại trên xe, Trình Dục Chi chẳng hề sợ hãi, ra lệnh cho A Quý xuất phát. A Quý miệng lầm bầm: "Yêu nghiệt a yêu nghiệt", vung roi thúc ngựa, phía sau một đám cướp xách quần lөө̣o chạy theo.

Trình Dục Chi hỏi ta: "Người lấy độc dược ở đâu?"

Ta đáp: "Trong hòm thuốc của người đó, tên là Thiên Bảo hoàn thì phải."

Hắn phá lên cười, "Đó là thuốc giữ thai của đàn bà mà."

Ta nhún vai, "Kệ, ăn nhiều cũng có chết đâu." Ta ngả người gối đầu lên đùi Trình Dục Chi, thò tay đòi tiền: "Trình đại ca, tình cảm rõ ràng tiền bạc phân minh, người và A Quý thiếu ta sáu mươi lượng."

Trình Dục Chi cười cười, lấy ra một tấm ngân phiếu đặt vào tay ta, lúc ngón tay lướt qua cổ tay của ta thì dừng lại một chút rồi nắm lấy cổ tay của ta. Ta mặc kệ hắn, thản nhiên nói: "Người đừng mắc công tìm mạch môn của ta, ta luyện đến mức không có mạch môn rồi."

Hắn liếc nhìn ta đầy thâm ý rồi buông lỏng tay. Ta không để ý đến ánh mắt của hắn, bởi vì ta đã bị tờ ngân phiếu hấp dẫn, ba nghìn lượng.

Ta thò tay vào túi áo, luôn cả số tiền vừa kiếm được khi này chỉ có đủ năm trăm lượng. Ta chìa ra cho hắn, "Không phải ta muốn thu nhiều tiền của người, thật sự ta chỉ còn nhiều đây tiền thôi mà thôi."

Hắn tức cười nhìn ta: "Thôi đi, coi như ta muốn người làm vệ sỹ vậy."

Ta lập tức thu lại ngân phiếu, nói rõ ràng: "Phải nói trước, giá thuê ta cao lắm, bấy nhiêu tiền chỉ đủ người mướn ta đến Bắc Bình, lúc đó chúng ta sẽ không ai nợ ai."

Hắn cười tùm tùm gật đầu: "Cứ vậy đi."

Chương 6: Có một vị sư phó

Đến nha môn rồi, vị lão quan kia coi khinh ta là tiểu hài tử, muốn lật lọng. Hắn cũng không chịu suy nghĩ một chút, vì sao một đám đạo tặc như vậy đều bị ta bắt được, ta liệu có đơn giản hay không ? Ta xắn tay áo định mở mắt cho hắn một chút, Trình Dục Chi đã đi trước một bước, lấy ra một phong thư, quơ quơ trước mắt lão già kia, lão quan kia lập tức trở nên cung kính dị thường, ngoan ngoãn đem bạc giao ra. Ta lại bắt hắn trả tiền cho cả mấy tên lâu la kia, hắn cũng nhất nhất làm theo.

Sau khi ta cắt kỹ ngân phiếu bảy trăm lạng rồi, lão quan kia cúi đầu khom lưng đưa tiền chúng ta rồi đi, mấy tên đạo tặc bị trói ở bên cạnh vô cùng sốt ruột, vội vã kêu lên : "Ngài còn chưa đưa giải được cho chúng ta mà ?"

Ta vừa phát tay áo tính nói, Trình Dục Chi đã đi trước một bước, mỉm cười nói : " Không cần sợ, các người chỉ ăn phải thuốc dưỡng thai thôi"

Mấy tên đạo tặc mặt xám xịt như cái giẻ lau, đỉnh đầu bốc khói xanh, lại biết không thể trêu vào ta, giận mà không dám nói gì.

Ta không thèm để ý đến mấy người bọn họ, chỉ kiễng chân giữ chặt lấy gương mặt của Trình Dục Chi nói : " Người lặp lại cái kiểu cười vừa nãy cho ta xem nào ?"

Hắn cười tủm tỉm một chút, đẩy tay ta ra nói " Kiểu cười đó có cái gì đặc biệt sao ?"

Ta lắc đầu " Không giống, vừa rồi người cười giống như kiểu vui mừng khi thấy người khác gặp tai họa, hiện giờ không phải "

A Quý ở bên cạnh liền kêu lên : " Tên tiểu vô lại nhà người nói bậy bạ gì thế ? Công tử nhà ta đâu giống người, sao có thể cười giống thế được ?"

Theo lý thuyết là như thế, chẳng lẽ ta bị hoa mắt ? Thôi quên đi, đừng dùng đầu óc vào những việc vô ích cho phí hoài, ta còn có việc khác quan trọng hơn muốn hỏi hắn.

Ta liền giơ tay ra " Đưa lá thư người vừa giơ ra trước mặt lão quan kia cho ta xem coi "

Trình Dục Chi cười yếu ớt : " Lên xe rồi hãy xem, đã mất nhiều thời gian lắm rồi"

Lên trên xe rồi, ta gồi đầu lên đùi Trình Dục Chi, ngẩng đầu đọc thư, đại loại có một người tên là Chu Đồng viết gửi cho Trình tiên sinh, Trình tiên sinh này hẳn là chỉ Trình Dục Chi, hình như hẳn là một đại phu rất giỏi, họ Chu vội vàng thỉnh hẳn tới để chữa trị cho cái chân đau của tên cầu nhi tử Chu Cao nhà hẳn.

Xem xong thư ta càng hồ đồ, hỏi Trình Dục Chi : " Phong thư này có gì đáng sợ sao ? Vì sao cái lão quan kia vừa nhìn thấy đã phải thay đổi sắc mặt ?"

Trình Dục Chi liền giải thích : " Thư này cũng chẳng có nội dung gì đáng sợ, cái đáng sợ là cái người viết thư"

" Ô, Chu Đồng này rất lợi hại sao ?"

" Chu Đồng hả ? Khụ khụ, là Chu Lệ, hẳn chính là Yên Vương" Trình Dục Chi cười khẽ.

" À, không trách được, tên Yên Vương này cũng thực hay ho, lại đặt cả tên cho chó nữa chứ"

" Chó ? Trong thư này có chỗ nào nhắc tới chó đâu ?"

" Ô, không phải người này viết khuyên tử Chu Cao Chỉ Thế sao, thật hay, chó con cũng cùng họ với hẳn" (>_< mình đi chết đây)

Cái đùi ta đang gồi lên đột nhiên rung lên, ta lười biếng ngược mắt lên, thật kỳ lạ, Trình Dục Chi đang phá lên cười. Ta liền ngồi dậy, hai tay ôm lấy khuôn mặt hẳn quan sát cảnh tượng này một cách cẩn thận.

Hắn gạt tay ta ra, hít sâu mấy cái rồi mới khẽ mỉm cười : " Khuyên tử là cách nói khiêm tốn, chỉ con cái của mình, tên cũng phải đọc là Chu Cao Sí (mạnh mẽ), chứ không phải Chu Cao Chỉ Có. Người có đọc qua sách vở bao giờ không ?"

Không thấy đáng vẻ cười to khoái trá của hẳn nữa, ta tiếc nuối lại nằm xuống gồi đầu lên đùi hẳn, nói "Có đọc rồi"

" Vậy người đọc thử lá thư này ta nghe thử xem"

Hôm nay rốt cuộc ta có thể thấy được biểu tình khác lạ của Trình Dục Chi, không khỏi khoái trá, liền ngoan ngoãn đọc thư. Ta mới đọc vài câu, Trình Dục Chi lập tức ngăn lại : " Thôi đi, đừng đọc nữa, chính xác là người biết được bao nhiêu chữ ?"

Ta bắt đầu giơ tay lên đếm từng ngón : " Trên ngân phiếu có bao nhiêu chữ ta cũng đều biết hết, khế ước bán nhà ta cũng đọc được, lại có thể viết được tên mình, rồi vàng này, bạc này, ngọc phi thúy này, đá quý này, cái gì đáng giá ta đều biết hết, lại nữa, ta cũng đọc qua nửa cuốn Luận ngữ, thêm

bảy bảy tám tám chữ nữa, ôi tính ra phải tới hai ba trăm chữ đấy chứ, ai da, không thể tin nổi là ta có thể biết nhiều chữ đến như vậy"

Nụ cười của Trình Dục Chi cứng ngắc, sau đó hần liền lôi ta dậy : "Người biết quá ít chữ, người cần học thêm nữa"

Người ta vẫn trượt nằm xuống mềm nhũn : " Không cần, ta biết nhiều chữ như thế làm gì. Ta chỉ cần tính toán được sổ sách là được rồi"

Trình Dục Chi lại kéo ta ngồi dậy : " Lúc buôn bán cần có hợp đồng ký kết gì gì đó giữa hai bên, nếu có người động thủ động cước trong câu chữ, có khả năng cướp sạch tiền của người"

Ta liền giơ nắm đấm lên " Hần dám. Lão tử một quyền đánh chết hần luôn"

Hần liền giảng giải lý lẽ cho ta : " Người ta nói mãnh hổ nan địch quần hồ, nếu hần có hợp đồng trong tay, có thể đi báo quan bắt người, dù võ công của người có cao tới đâu, cũng không thể chống trả lại nhiều người một lúc, đến lúc đó, dù người thoát được cũng phải trốn chui trốn lủi, thế thì còn phát tài thế nào được ?"

Tuy không ở cùng một chỗ, nhưng chỉ vài ngày hần đã hoàn toàn nắm được tính cách ta, nói một chút đã thuyết phục được ta. Ta quyết định theo hần học hành, tuy nhiên ta cũng không thể học không, ta có điều kiện kèm theo.

" Vậy thì về sau người phải giúp ta giặt quần áo, giặt sao cho nó có cái mùi giống trên người người á"

Trình Dục Chi ngạc nhiên hỏi : " Vì sao ta phải giúp người giặt quần áo ?"

Ta đáp một cách hùng hồn : " Ta phải học bài, lại còn phải bảo vệ người, không có thời gian á"

Từ đó về sau quần áo của ta đều do Trình Dục Chi giặt, có điều vẫn không thể sinh ra cái mùi kia, cho nên ta vẫn thích dựa vào hần.

Sau này đầu ta cũng do hần gội, từ lúc mới gặp hần, nếu không phải tình huống của ta hơi đặc thù, khéo ta cũng chuẩn bị để hần giúp ta tắm rửa luôn (>_< không còn gì để nói)

Từ lúc Trình Dục Chi tiếp nhận công tác rửa mặt chải đầu cho ta, trông ta chỉnh tề hơn một chút. Có một ngày, ta lôi cái gương ra soi thử, phát hiện ra trông mình cũng khá ưa nhìn, sau đó ta lập tức đòi Trình Dục Chi trả tiền công cho ta, lý do rất đơn giản, trông ta ưa nhìn như vậy lúc bảo tiêu cũng có thể cấp thêm mặt mũi cho hần. Vì thế ta lại lấy thêm được năm trăm lượng.

Cứ như vậy, được một bước ta lên một trượng, nếu như nói trước kia ta chỉ vô lại tầm ba phần, hiện tại đã tới chín phần.

Đương nhiên A Quý lại tiếp tục tỏ vẻ bất mãn như trước : " Tiểu vô lại, sao càng ngày ngươi càng không coi ai ra gì vậy ?"

" Ngươi biết cái gì ? Ban đầu lão tử ăn không của người ta, đương nhiên phải tỏ vẻ thành thật một chút. Bây giờ ta làm công ăn lương, dựa vào sức mình mà có cơm ăn, việc gì lão tử phải lấy lòng các người ?" Haizz, tên này thật đáng coi thường, chẳng hiểu biết gì cả, chẳng trách lớn thế rồi mà cũng chỉ có thể là một tên đánh xe.

" Hà ?" A Quý cứng họng đứng im "Cái dáng vẻ lúc ban đầu đó của ngươi là lấy lòng bọn ta đó hả ?"

Trên đường đi không phát sinh vấn đề gì cả, qua vài ngày đã tới Bắc Bình. Ta vẫn do dự không biết có nên tiếp tục ở chung với Trình Dục hay không, thật sự có hấn hủ hạ ta cũng thấy dễ chịu, hơn nữa ta còn chưa làm cho hấn nổi giận được. Ta nghĩ kỹ càng thấy cứ lấy ngắn nuôi dài, trước ở bên cạnh hấn, chờ ta tìm được cách kiếm tiền phát tài rồi sẽ bỏ lại hấn sau. Cho nên ta cũng đi theo vào Yến Vương phủ, thiên hạ đệ nhất phú gia.

Yến Vương tự mình tiếp đãi hấn, sau đó ta mới biết, trên giang hồ Trình Dục Chi vốn nổi danh là " Diêm vương sâu"

Nói đến cái danh tự " Diêm vương sâu" này, cũng là một cái danh tiếng lừng lẫy, thanh danh còn hơn cả Mộ Dung thế gia nhà ta. Diêm Vương sâu thực ra chỉ là một gia tộc thần y, chỉ vì y thuật của bọn họ quá lợi hại, để nổi diêm vương cũng không bắt quỷ nổi phải phát sầu, nên giang hồ đều tôn xưng họ là " Diêm Vương Sâu"

Gia tộc này cũng có thêm một danh xưng khác là " Ông vua không ngại". Ngươi thử nghĩ là xem, dù là đế vương cũng không trốn nổi sinh lão bệnh tử, trước mặt Diêm Vương ai cũng như ai, mà gia tộc thần y này có thể cướp người từ tay của Diêm Vương, đương nhiên ai nấy đều tôn sùng. Cho nên vô luận là hắc đạo, bạch đạo, quan đạo, dân đạo, thấy Diêm Vương Sâu đều phải ngoan ngoãn giữ lễ.

Mà gia tộc này cũng thập phần dễ chịu hiền hòa, đều là người khiêm tốn, toàn tâm toàn ý cứu người, chưa bao giờ lợi dụng y thuật để cướp đoạt người khác, cho nên các nhân sĩ đều kính phục Diêm Vương Sâu từ tận đáy lòng.

Gia tộc này có một loại dược liệu nổi danh là " Tóc hiệu cứu tâm hoàn", chỉ cần còn một hơi thở, dùng nó có thể từ quỷ môn quan trở về. Loại dược này trên giang hồ có thể bán được với giá một vạn lượng, mà vẫn

khó có thể tìm thấy. Nhà hấn lại còn rất nhiều phương thuốc bí truyền, bán được rất nhiều tiền.

Trình Dục Chi đúng là Diêm Vương Sầu thế hệ này. Ta cũng không nhìn tới hấn, mà chỉ nhìn thấy tiền bạc châu báu như hồng thủy rầm rập chạy tới chỗ ta.

"Trình Hòa, ngươi làm sao vậy ? Sao lại chảy nước bọt nhiều thế ?" Trình Dục Chi lay lay ta, không biết chúng ta đã gặp xong Yến Vương rồi đi vào trong đình từ lúc nào, mấy nô bộc trong phủ Yến Vương đều tròn mắt nhìn ta.

"A, không có gì đâu" Ta nuốt vội nước bọt, nhiều quá, không nuốt vào nổi, ta liền cọ luôn vào vạt áo Trình Dục Chi, quay sang hấn cười nịnh nọt : "Trình đại ca, ta quyết định, sẽ tiếp tục làm bảo tiêu cho ngươi, sau đó ta còn muốn theo học y thuật của ngươi. Tiền công bảo tiêu một tháng là ba ngàn lượng, ta theo ngươi học y, hàng tháng sẽ trả tiền công thầy giáo là một trăm lượng. Từ nay về sau, mỗi tháng ngươi chỉ cần trả ta hai ngàn chín trăm lượng là được rồi. Cứ như vậy đi"

Đám người mắt suýt lọt tròng, mà nụ cười nhẹ trên mặt Trình Dục Chi cũng hơi héo một chút. Ta liền nắm chặt tay đợi, ai dám phản đối, ta liền giúp hấn chăm sóc đôi con mắt một chút. Dù sao đi chăng nữa, là trộm hay cướp là lừa hay đoạt, ta cũng dứt khoát phải đoạt cho được bí phương của Diêm Vương Sầu vào tay.

Trình Dục Chi để ý thấy nắm đấm của ta, lập tức ngăn cản kháng nghị của A Quý mà đồng ý luôn. Tròng mắt của đám người đó đảo một vòng đầy lưu luyến rồi mới trở về trong mắt.

Chương 7: Làm thêm ngoài giờ

Ta trở thành đồ đệ của Trình Dục Chi. Hắn được dành riêng một viện trong Yên vương phủ, ta và hắn ở nội viện, ngoại viện dùng để tiếp khách và là nơi ở của A Quý.

Ta hằng ngày đi theo Trình Dục Chi viết chữ, đọc sách, học y. Ta phát hiện ra quả thật là nghiệp chọn người chứ người không chọn được nghiệp, ta dường như không có năng khiếu học y. Bộ Hoàng đế nội kinh lại bị ta đọc thành võ học bảo điển, nhờ đó ta lại luyện thành thêm một môn tuyệt thế võ công nữa. Chỉ có điều trình độ y học của ta vẫn là số 0 tròn trĩnh.

Bất quá ở mặt khác ta cũng tiến bộ được một chút, giúp khuôn mặt của Trình Dục Chi biến hóa ra nhiều biểu tình khác nhau, chẳng hạn như dở khóc dở cười, bó tay không chịu nổi vân vân và vân vân. Ta tin trong một thời gian nữa thôi, hắn không tức giận không ăn tiền.

Ta đành buông tay cho việc học y, đương nhiên cũng không cho Trình Dục Chi trừ tiền học phí hàng tháng. Ta hiện giờ có mục tiêu mới: thu Trình Dục Chi làm thủ hạ, như vậy bao nhiêu tiền hắn kiếm được đều rơi vào túi ta. Bất quá đám thư sinh bọn hắn đều khắc cốt ghi tâm cái gì mà "uy vũ không khuất phục", ta phải từ từ tẩy não hắn mới được.

Bởi vì ta thôi học y, lúc Trình Dục Chi nghiên cứu y thuật, rảnh rang vô sự ta bèn tìm việc vặt trong Yên vương phủ để kiếm chút tiền còm.

Yên vương phủ có rất nhiều thị vệ, bọn họ thường xuyên luận võ đánh đấm với nhau, ta bèn trà trộn vào bọn họ, đề nghị bọn họ thi đấu cá độ ăn tiền. Chỉ qua mấy ngày thì phong trào cá độ ăn tiền đã lan rộng khắp Yên vương phủ. Đương nhiên ta cũng tham gia.

Ban đầu ta giả vờ dở mà ham, đi khiêu chiến với mấy tên thị vệ tôm tép, đánh trận nào thua trận đó. Khi tất cả mọi người cho rằng ta là đồ bỏ đi, ta bèn phát chiến thư cho tên thị vệ lợi hại nhất trong vương phủ đồng thời dốc hết tiền túi đặt cho mình thắng.

Mọi người đều cho rằng ta không biết lượng sức, cho nên đều đặt tiền cho tên thị vệ kia, kèo của ta là một ăn trăm.

Đến hôm luận võ, mọi người đều vắt chân chờ xem ta thua thảm để hốt hết tiền, ta đương nhiên làm cho bọn họ thất vọng, chỉ dùng năm thành công lực đã thắng vinh quang.

Ngày hôm đó ta đếm ngân phiếu đến mỗi cả tay, mấy tên thị vệ cứ tưởng mình chắc thắng nên dốc cả gia sản đặt cửa ta thua. Đêm đó ta ngủ ngon lành hết chỗ nói bên chõng ngân phiếu.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, bởi số tiền thắng cược quá lớn kinh động đến Yên vương, hắn bèn gọi ta tới nói chuyện.

Nề mặt Trình Dục Chi, hắn không trực tiếp trối gô ta lại mà giảng cho ta một bài. Hắn liệt kê một lô một lốc tội trạng, chẳng hạn như đánh bạc trong vương phủ, quấy rối trật tự, rối loạn nhân tâm, lừa dối gạt gẫm vân vân và vân vân. Cuối cùng hắn nói tiền của ta là tiền phi pháp, phải giao lại hết cho hắn.

Ta vừa nghe phải giao tiền ra thì nhảy chồm chồm, đành hoàng tuyên bố với hắn: "Ta giả vờ ngốc nghếch lâu như vậy, lại khổ cực vất vả thiết lập kế hoạch mới kiếm được chút tiền bằng cái móng tay, lý gì mà ta phải giao ra chứ?"

Yên vương khuyên nhủ ta: "Người lấy nhiều tiền vậy không thấy áy náy sao? Đây là tiền dưỡng già của bọn thị vệ, nếu người chịu trả lại cho bọn hắn, bọn hắn sẽ cảm ơn người suốt đời."

Ta hếch mũi lên trời hừ một tiếng: "Thêm vào lời cảm ơn của bọn hắn, hư danh có thể ăn thay cơm được sao. Ta thích thứ gì thì cứ lấy thứ ấy, áy náy làm quái gì."

Yên vương bỗng nhiên phá lên cười ha hả, vỗ vỗ vai ta: "Tốt! Người đúng là chân tiêu nhân, bọn vương khoái! Vậy người cứ giữ lại tiền đi, nếu bọn hắn không tham lam thì cũng không mắc mưu của người, coi như là dạy bọn hắn một bài học. Bất quá về sau người không được đánh bạc nữa. Võ nghệ người cao như vậy, cả ngày không việc gì làm quá lãng phí, hay là đi theo bọn vương làm thị vệ đi."

Ta lập tức hỏi thù lao: "Vậy người cấp ta bao nhiêu tiền? Su phụ của ta mỗi tháng trả ta ba nghìn lượng đó."

Yên vương lại cười to: "Hảo tiểu tử, đến su phụ mà cũng bị người vật lông trụi lủi. Bọn vương không trả cho người nhiều như vậy được, nhưng đi theo bọn vương còn có được thứ tốt hơn tiền nữa, đó chính là quyền lực."

Ta lắc đầu, "Không cần, ta chỉ thích tiền, hiện tại tham quan đều bị lột da, quyền lực thì có ích lợi gì?" Ta nghĩ một hồi bèn bổ sung, "Nếu không người cấp miễn tử kim bài cho ta, cho phép ta tham ô, ta lập tức đi theo người."

Yên vương cười càng vang dội, gật đầu đáp ứng: "Chỉ cần người chịu thuận phục bọn vương, bọn vương bảo đảm người bất tử, bất quá người

không được đục khoét quá tay."

Ta mặt mày hớn hờ: "Đương nhiên, đương nhiên, ngài yên tâm, ta cũng sợ phiền toái, nhất định đục thần thần không biết khoét quở quở chẳng hay. Nhưng tiền sư phụ bỏ cũng uống, cho nên ta không làm việc toàn thời gian được, chỉ có thể kiêm nhiệm thôi."

Yến vương thân phục nhìn ta, "Sư phụ của người đào đâu ra được bảo bối như người vậy, đúng là quá sức vô sỉ, nhưng cái vô sỉ của người lại hợp khẩu vị của bốn vương, vậy cứ theo ý của người đi."

Vì thế ta trở thành thị vệ bán thời gian của Yến vương, bình thường ta đều đi theo Trình Dục Chi, chỉ khi Yến vương rời phủ thì ta mới đi theo đi bảo hộ. Bởi vì ta hộ vệ đặc lực, Yến vương đối ta càng ngày càng coi trọng, ta trở thành vật cưng của Yến vương. Yến vương nói loại chân tiểu nhân như ta dễ đổi phó hơn nhiều so với đám ngụy quân tử, chỉ cần thỏa mãn yêu cầu của ta là có thể kê cao gối ngủ ngon.

Có một lần, ta đi theo Yến vương đi tuần, ở bên ngoài ở hơn mười ngày, dưới sự ngầm đồng ý của Yến vương, chớ nhờ oai chủ kiếm được mấy món khá hời.

Trở về phủ, ta không vội vã đi cất tiền mà chạy lại ôm lấy Trình Dục Chi, dúi đầu vào ngực hắn hít hít nửa ngày. Hơn mười ngày không ngửi được mùi của hắn, ta toàn thân đều cảm thấy khó chịu, đến lừa đảo cũng chẳng có sức.

Ngày hôm đó ta chẳng khác gì chó con theo mẹ, theo đuôi hắn hít hít không ngừng, tới buổi tối mà vẫn chưa đã nghiền, ta bèn nhảy lên giường của hắn ngủ chung.

Hắn lập tức từ chối: "Không được, không hợp với lễ pháp." Đây là lần đầu tiên hắn dám cự tuyệt ta, thật là quái lạ.

Ta không phục, phản đối: "Hai thằng đàn ông ngủ chung thì có sao đâu mà sợ."

Mặt hắn đại ra: "Bộ người là đàn ông hả?"

Ta giận dữ, vỗ ngực: "Người dám xem thường lão tử! Đừng tưởng rằng người là sư phụ thì lão tử không dám đánh người. Nói cho người biết, lão tử thích nhất là khi sư diệt tổ! Bằng không chúng ta múa máy một chút, ai thắng thì người đó là đàn ông."

Hắn không chịu đấu với ta, nhưng cũng không chịu cho ta ngủ chung. Đúng là thân lừa ưa nặng! Bọn thư sinh thói tha thiết phiền phức mà!

Ta không kiên nhẫn điểm huyệt của hắn, hỏi: "Người muốn ngủ cứng đờ giống xác ướp hay muốn xoay người thoải mái?"

Hắn kiên trì uy vũ không khuất phục. Đừng hy vọng ta sẽ mềm lòng! Ta liền để hắn đỡ người suốt buổi tối, ta ôm khúc cây (hí hí) ngủ ngon lành.

Đến sáng hôm sau, ta mới giải huyết cho hắn, dù sao thì ta còn phải nhờ hắn chải đầu cho ta mà. Tay hắn đã tê rần không nhúc nhích nổi, ta truyền chút nội lực khơi thông kinh mạch cho hắn, hắn mới cầm nổi cây lược, run run rẩy rẩy nửa ngày trời mới chải đầu cho ta xong. Đến lúc đi châm cứu cho Yên vương thế tử Chu Cao Sí, tay bên kia của hắn vẫn còn chưa co lại được.

Hừ! Ai kêu hắn dám chống đối ta, đáng đời!

Tối đến, hắn chui vào phòng trước, khóa cửa lại. Ta cóc cần ngủ chung với hắn, nhưng hắn làm bộ làm tịch như vậy thì ta càng phải dần mặt hắn. Lão tử ta lăn lộn Cái Bang, ăn trộm ăn cướp chẳng chuyện không làm, dựa vào thân thủ của lão tử, có cái cửa nào chống được không hả? Cho nên ta dễ dàng tóm được hắn quăng lên giường.

Ta đặt tay lên huyết đạo của hắn, hỏi: "Hôm nay ngươi chọn ngủ kiểu nào?"

Hắn nhắm mắt lại thở phì phò, sau đó mở mắt ra, cắn răng: "Loại thứ nhì." Thật tiếc quá xá, thiếu chút nữa hắn sẽ nổi nóng rồi, ai ngờ lại nén giận được, xem ra ta vẫn còn phải tiếp tục cố gắng mới được.

Ta buông tay ra, chui vào lòng hắn nằm một cách thoải mái, ngửi ngửi mùi của hắn rồi thỏa mãn thốt: "Vậy mới là sự phụ ngoan chứ."

Chương 8: Phiền não lớn dần

Từ đó về sau, ta bắt đầu ngủ chung với Trình Dục Chi. Mùi thơm trên người hắn, ta càng ngủ càng thấy nghiện, bây giờ nếu xa hắn thì ta ngủ không nổi. Vì vậy ta không chịu ra theo Yên Vương ra ngoài nữa, nên cơ hội lừa đảo ăn đứt lót cũng giảm mạnh. Bên ngoài tổn thất, bên trong bù, ta tự động bắt tăng lương lên tới bốn ngàn lượng.

Sau mấy tháng, toàn bộ ngân phiếu của Trình Dục Chi đều rơi vào tay ta, nhân cơ hội đó hắn định đuổi việc ta. Nghĩ đơn giản vậy sao. Ta chờ đợi ngày này cũng đã lâu rồi. Ta liền cho hắn viết giấy nợ, cứ đến một số tiền nhất định sẽ mang một đơn thuốc bí truyền ra đổi. Cho dù tất cả bí phương có rơi vào tay ta, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, dù sao trót gặp phải ta rồi, hắn chỉ còn cách tự trách mình không may mắn thôi.

Ngày lần lần trôi qua, ta cũng chậm chậm trưởng thành. Răng ta cũng mọc đầy đủ, người cũng cao hơn, ngực cũng bắt đầu mập mạp phồng

Sau đó, có một buổi sáng lúc rời giường, ta đột nhiên phát hiện ra trên quần đầy vết máu. Ngay lập tức, ta đã nghĩ là Trình Dục Chi trả đũa ta, liền kéo cổ áo hắn " Người làm gì ta hả ? Tại sao trên quần ta toàn là máu ?"

Về mặt của hắn trông rất đáng nghi, hắn chần chừ mất một lúc lâu rồi mới nói : "Ta chẳng làm cái gì cả, người tự mình kiểm tra đi, cái ngăn tủ ở chân giường kia có đồ dùng để tắm rửa đây" Sau đó hắn vội vàng rời khỏi phòng như chạy trốn.

Đúng là có tật giật mình, thử đợi ta tìm được chứng cứ xem, coi ta xử lý hắn như thế nào.

Ta kiểm tra hồi lâu, cũng không thấy miệng vết thương, thật là kỳ quái. Bỗng nhiên trí nhớ chợt thức tỉnh, nhớ tới lúc trước khi rời nhà, mẫu thân đã từng dặn ta, nữ hài tử đến khi trưởng thành, mỗi tháng sẽ phải trải qua cái sự việc kia, hay đây chính là cái thứ chứng minh ta trưởng thành ?

Một mặt ta cố gắng nhớ lại phương pháp mẫu thân hướng dẫn ta xử lý trong trường hợp này, một mặt ra ngăn tủ tìm đồ để thay đổi quần áo.

Bên cạnh quần áo của ta, ta chợt phát hiện ra một cái bọc kỳ quái, vừa mở ra đã thấy, phía bên trong toàn là những mảnh vải bông màu trắng, không biết Trình Dục Chi dùng để làm gì, nhưng rất thích hợp cho ta dùng,

ta không khách khí mượn đỡ luôn. Đúng là cái số đẻ bọc điều, trong cút chó cũng mò thấy vàng! (ak ak, nguyên văn luôn nhá)

Nghe mẫu thân nói, kinh nguyệt là thứ không sạch sẽ, ta cũng cảm thấy dây thân kinh xấu hổ của mình đã hơi hơi động đậy hơn so với lúc nhỏ, liền ôm đồng quần áo vừa thay ra mang tới cạnh giếng, tự mình múc nước giặt.

Ta mới giặt được một nửa, Trình Dục Chi không biết từ đâu hiện ra, nói nước quá lạnh, kêu ta đi về, để hắn giặt thay cho. Ta cũng thấy giặt quần áo thật mệt mỏi, rốt cuộc tính lười đã tạm thời áp chế sự xấu hổ, liền quảng đẩy cho hắn giặt luôn.

Mấy cái chuyện của nữ nhân thật phiền toái, ta lại còn bị đau bụng, nằm uể oải trên giường. Trình Dục Chi phơi đồ xong đi vào, bắt mạch cho ta, rồi lại kê vài loại thuốc sắc cho ta uống, quả nhiên dễ chịu hơn nhiều. Đúng là một người có ích, nhất định ta sẽ không bao giờ thả hắn đi.

Ta nhớ mẹ từng kể rằng, sau khi nữ nhân thấy tháng nếu chơi đùa với tiểu yêu tinh của nam nhân thì rất dễ có em bé, nếu ta cứ ngủ cùng một chỗ với Trình Dục Chi tất sẽ rất nguy hiểm, haizz, ta quyết định từ bỏ y.

Buổi tối, ta yêu cầu ngủ một mình. Trình Dục Chi thở hắt ra một cách đầy khoan khoái, nhanh chóng chạy sang một cái phòng khác kiếm cái giường khác.

Tối đầu tiên chăn đơn gối lẻ, ta lăn từ đầu giường này tới đầu giường kia, vẫn không ngủ nổi. Đêm thứ hai, ta đếm xong mấy vạn cừu, ngừng đầu nhìn ra đã thấy mặt trời lập lòe trước mặt. Ngày thứ ba, cả ngày ta tìm đám thị vệ đánh nhau, đánh đến lúc kiệt sức mới trở về, toàn thân xương cốt kêu răng rắc, có điều vẫn không có cách nào để dỗ an giấc ngủ.

Nửa đêm ngày thứ tư, ta cầm một ngọn nến trong tay đột ngột xuất hiện trước đầu giường của Trình Dục Chi. Hắn giặt mình hoảng hốt, sau thấy rõ mới bình tĩnh trở lại, thở dài hỏi ta vì sao ?

Mấy ngày không ngủ được đã làm ta đại thương nguyên khí, đầy vẻ đáng thương nói " Ta không ngủ được"

Hắn nhìn sang đôi mắt quầng xanh đen như mắt gấu mèo của ta, lại thở dài một hơi, xóc chăn lên nói "Trèo lên đi"

Ta sung sướng thổi tắt ngọn nến vút đại sang một bên, nhảy lên trên giường, chui vào trong lòng hắn. Hắn giúp ta dém lại góc chăn, rồi lại thở dài ôm lấy ta. Ta ôm chặt eo lưng hắn, nghe rõ hơi thở của hắn, cảm thấy đồng chí buồn ngủ đã nhảy búp một cái lên đầu, nhanh chóng rơi vào mộng đẹp.

Về sau mỗi tháng ta đều có mấy ngày không được tự nhiên như vậy, Trình Dục Chi lại sắc thuốc cho ta uống, mà cái tủ kia cũng có rất nhiều những cái vật kỳ lạ kia, ta cũng không khách khí lôi ra dùng, hẳn đều không phát hiện ra. (Trình Dục Chi chú giải : có trời mới biết)

Đường như chỉ sau một đêm đó, ta đã biến thành mỹ nhân. Mấy câu này không phải ta nói, mà là mấy tên thị vệ nói, bọn họ lén tám nhảm ở sau lưng bị ta nghe trộm được.

Bọn họ nói, vòng eo của ta mềm mại hơn cả vũ nương giỏi nhất trong vương phủ, mỗi bước đi đều làm ánh mắt bọn họ bốc cháy phừng phừng, ánh mắt ta còn sáng hơn cả Mai Phi vốn được Yến vương vô cùng sủng ái, người khác nhìn thấy không khỏi chìm đắm hôn mê. Ngoài ra kiểu kiểu như thế còn rất nhiều, cuối cùng tổng kết luận lại một câu, ta là một mỹ nhân.

Ánh mắt bọn họ nhìn ta bắt đầu có gì đó khang khác, ta chỉ nhẹ nhàng cười một cái, đã có người hai mắt lấp lánh tim. Những kẻ bình thường vẫn đứng xa xa ngó lại bây giờ đột nhiên nhiệt tình hơn hẳn, thỉnh thoảng lại có kẻ lén lút tặng ta thứ này thứ kia.

Trình Dục Chi xưa nay chẳng bao giờ quan tâm đến việc ta chiếm tiện nghi của người khác, bây giờ bắt đầu dở chứng, không cho ta lấy những thứ đó, còn uy hiếp ta, nếu ta muốn lấy mấy thứ đó thì đừng hòng làm bảo tiêu cho y nữa. Ta tính toán thiệt hơn, không thể vì nhỏ bỏ lớn, ruột đau như cắt mà đành trả lại mấy thứ đó, đương nhiên sau đó lại bắt hẳn tăng lương. Bất quá hiện tại hẳn cũng chả còn xu nào, chỉ đành viết giấy nợ. Trên người ta giấy nợ của hẳn có cả mớ, kết sổ lại chắc đủ để hẳn lập khế ước bán mình trả nợ.

Ta vốn thể chất đặc thù, băng cơ ngọc cốt chân chính, chỉ sợ lạnh chứ không sợ nóng, cho nên trời nóng tới đâu ta cũng đều ăn mặc kín cổng cao tường, vì thế làm dậy lên lời đồn rằng ta là nữ nhân giả trang. Nam nhân trong phủ như ruồi bọ suốt ngày vo ve bên cạnh ta.

Người ta có nói, ba ông thợ giày thổi thủng cả Gia Cát Lượng, cha mẹ ta tính ra còn quá ba ông Gia Cát Lượng, cho nên mới có thể nghĩ ra cái kế hoạch "Giai nhân tuyệt đại" tuyệt luân có một không hai này. Có điều, như một câu ngạn ngữ khác đã nói, kẻ trí nghĩ đến nghìn điều, vẫn có điều sơ sót. Bọn họ tính nghìn tính vạn, cuối cùng quên mất tiêu một điều, người nhà Mộ Dung ta có bao giờ bình thường như kẻ khác đâu, lớn lên dung mạo đương nhiên xuất chúng, cái phong tư ấy có mặc bao tải cũng chả che giấu được.

Vì sao không nhân lúc ta chưa hiểu biết mà hủy dung mạo của ta đi. Bây giờ thì bảo ta làm sao mà hạ thủ cho được. Dung mạo kia ta cũng chẳng tiếc, nhưng ta sợ đau mà ! Không được, ta nhất định không thể để cho người ta phát hiện ra, ta đành phải tự nghĩ biện pháp.

Đương nhiên ta là thiên tài võ học, trải qua một phen gian nan nghiên cứu, cuối cùng ta luyện thành công công phu nén ngực. Tình cờ gặp một ngày hè, ta liền mặc một cái áo ngắn hơi mỏng lượn vòng vòng trong phủ chừng ba vòng, lúc uống trà lại giả vờ không để ý cố tình đánh đổ nước lên áo, lại cố tình không để ý đến chuyện quần áo ướt nhẹp dính chặt vào người. Ta vận công nén ngực, thành ra tuyệt đại đa số mọi người đều tin rằng ta là một nam nhân. Đám nam nhân trong phủ cũng cảm thấy mát mát mát vài ngày.

Ngày hôm đó tự nhiên Trình Dục Chi trở nên rất kỳ quái, vẻ tươi cười trên mặt biến mất, có phần xanh mét, ta dám lấy đầu ra đảm bảo, rằng hắn đang nổi giận.

Hắn ra lệnh cho ta về phòng thay quần áo, tối ngủ lại quay lưng về phía ta. Hắn nói, nếu ta còn dám mặc như thế, từ sau hắn sẽ không ngủ cùng ta nữa. Tuy rằng ta có thể điểm huyết hắc, nhưng nằm ở trong lòng hắn vẫn thoải mái hơn ôm một cây gỗ ngủ, ta liền ngoan ngoãn chịu khuất phục. Lúc đó hắn mới chịu xoay người lại, ta liền nhanh như chớp chui vào trong lòng ngực hắn.

Kỳ thật ta cũng không muốn như thế kia, vận công mệt chết đi được á.

Chương 9: Bắt sắc lang biến thành chó hoang

Từ lúc ta vận công cho ngực phẳng lại, tuy rằng lúc ta mỉm cười cũng vẫn có kẻ choáng váng, có điều những ánh mắt nhìn ta cũng bớt si mê hơn. Có mấy kẻ long dương phích sau khi bị ta đánh cho một trận cũng ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Chỉ có mỗi con trai thứ hai của Yến Vương, Chu Cao Hú, nam nữ đều xoi loạn, mỗi lần hắn nhìn ta đều làm ta có cảm giác như bị một con cóc bò lên lưng vậy.

Nể mặt Yến Vương, ta cũng cố gắng chịu đựng không đánh cho hắn một trận. Có điều hắn càng ngày càng ngang ngược, gặp ta lại bắt đầu ba hoa cái gì mà đoạn tụ phân đào, ta liền chạy về hỏi Trình Dục Chi, mới biết đó là những từ khác chỉ bệnh long dương, làm ta phát bực. Cái tên tiểu tử kia còn chẳng biết thân biết phận, còn tính động chân động tay. Đương nhiên võ công của hắn kém ta nhiều, nửa lần cũng chẳng chạm qua được. Rốt cuộc ta không nhịn nổi nữa.

Mẹ nó chứ, muốn chơi ta hả, còn không nhìn xem ông nội ngươi là ai. Cái thời ông nội đây tung hoành khắp nơi, còn không biết ngươi đang quần tã lót ở đâu đâu. Ông nội đây lại là loại dễ bị khi dễ thế sao.

Có một hôm, hắn lại nói mấy câu điên khùng này với ta, ta liền cười với hắn một cái, làm hắn chết sững luôn. Ta liền đi vào một con ngõ vắng, quay lại nhìn hắn cười tiếp, hắn sung sướng choáng váng vội vã cun cút chạy theo.

Vừa đến chỗ không có ai, ta không nói thêm câu nào, điểm á huyết, rồi đá hắn ngã lăn ra.

Ta đạp cho hắn một cước vào đúng bộ hạ, nghiêng răng nói : " Tiểu tử, đừng tưởng con rùa rút cổ nhà ngươi là con cháu của hoàng đế mà lão tử phải sợ ngươi, lão tử còn đầy biện pháp người không biết quỷ không hay để sửa trị ngươi, con mẹ nhà ngươi còn dám lèo nhèo nài hoa gạt liễu với lão tử, lão tử một cước đạp chết tươi. Hôm nay hãy lấy chút tiền đặt cọc trước."

Nói xong ta dùng gót giày di mạnh, lực đạo vừa phải, không làm hắn đứt mệnh căn nhưng cũng phải làm hắn đau chết thôi. Hắn ôm chặt đũng quần nằm co quắp như một con tôm, hôn mê bất tỉnh.

Ta vừa khe khẽ hát vừa trở lại trong viện, Trình Dục Chi liền hỏi vì sao lại cao hứng thế, ta liền đáp, rằng vừa đạp chết một con cóc. Đang nói, đã

thấy một nha đầu hoảng hốt chạy tới mời Trình Dục Chi đi xem bệnh cho Chu Cao Hú.

Ta núm đầu Trình Dục Chi xuống nói khẽ vào tai hắn : " Nhớ giải á huyết cho hắn" Mới vừa rồi ta quên mất tiêu.

Trình Dục Chi nhìn ta một cái, rồi đi.

Căn bệnh không tiện nói ra của Chu Cao Hú rất lâu mới khỏi. Cái loại bầm tím sơ sơ này tính ra không chữa trị tự nhiên cũng khỏi, với tay nghề của Trình Dục Chi lại càng không tốn nhiều thời gian như vậy, ta thực hoài nghi Trình Dục Chi âm thầm động chân động tay. Bất quá cũng tính là xả giận cho ta, nên ta cũng thực ngoan ngoãn không chút thắc mắc.

Về sau, mỗi lần Chu Cao Hú gặp ta, chẳng hiểu vì sao lập tức khép chặt đùi lại (=)) bó tay)

Mấy con tôm tép nhỏ nhỏ này còn dễ đối phó, đối với Yên Vương lại không thể làm như vậy. Yên Vương kia cũng là một kẻ tiểu nhân từ trong xương tủy, cho nên cũng nhìn thấu mấy cái kỹ xảo của ta. Tuy rằng hắn đã thấy bộ ngực phẳng lạng của ta, nhưng vẫn hoài nghi ta là nữ nhân, thỉnh thoảng lại xài vài chiêu để dò xét ta. Chuyện vặt, bình đến thì có tương ngăn, nước dâng thì có đê chặn, ta chẳng sợ.

Có một ngày, sáng sớm Yên Vương đã phái người đến tìm ta, lúc ta đến hắn còn chui ở trong chăn. Hắn đuổi hết người ra bên ngoài, chỉ lưu lại mình ta, sau đó trần truồng đứng dậy.

Ông nội ta đây là ai. Ông nội ta đây còn xem biểu diễn xuân cung đồ sống, cái này thì sợ gì ? Ta mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, chỉ nhìn hắn với vẻ coi thường, nhưng lại làm bộ thân thiết nói : " Vương gia, tiểu sư đệ của người cũng không được lớn lắm, có cần sư phó của ta kê cho ngài ít thuốc để thúc giục nó to thêm một chút không ?"

Trong chốc lát, trên mặt hắn như trải qua đủ bảy sắc cầu vồng, cứng ngắc hồi lâu, cuối cùng hắn hung tợn quát lên " Mau tới hầu hạ bổn vương mặc quần áo"

Ta làm bộ nói : " Xin lỗi Vương gia, ngay quần áo của ta ta còn chẳng mặc được cẩn thận, chỉ sợ mặc lộn từng phèo quần ngược lên trên, áo lộn xuống dưới. Thôi ngài tự mặc cho rồi."

Hắn vừa tự mặc quần áo, vừa nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ta " Ngươi không sợ bổn vương giết ngươi sao ?"

Ta hất chân không thèm để ý nói : " Sợ chứ, có điều kiếm đâu ra người có đủ tài tới giết ta. Hơn nữa, ta có miễn tử kim bài, chẳng lẽ ngài nói mà không giữ lời"

Ai bảo Yến Vương là kẻ tiểu nhân còn sĩ diện, mà ta thì hoàn toàn hiểu rõ một kẻ tiểu nhân từ trong ra ngoài. Hắn muốn so đo với ta, khác nào lấy ngọc quý mà đập một viên ngói, kẻ thiệt thòi chỉ là hắn. Hắn vốn là kẻ thông minh, nên có thể nhanh chóng dẫn cơn giận xuống.

Lúc này có một con ruồi vừa bay tới, ta vung chủy thủ lên, con ruồi lập tức bay đi. Yến vương muốn lấy lại mặt mũi, thấy vậy liền cười nhạo ta : "Trịnh Hòa, võ công của ngươi thôi lui rồi, có con ruồi cũng không giết được"

Ta thối thối lưỡi dao một cái, thản nhiên đáp " Ai nói vậy. Ta chỉ thiên nó thôi, cho nó đỡ nghĩ tới việc đi gieo giống lung tung" Vừa nói, mắt ta cố ý nhìn xuống cái điểm nho nhỏ giữa hai chân hắn.

Hắn biến sắc, hơi rùng mình một cái, điệu bộ giống như muốn vứt bỏ một con độc xà hươu hươu tay nói : " Ngươi lui ra đi"

Ta cực kỳ đắc ý lập tức cáo lui.

Hừ! Yến Vương thì sao chứ. Ngươi dám có lòng hươu dạ vượn với ông nội đây, ông nội đây dám cho ngươi chết luôn. Cùng lắm thì ông nội đây bắt Trịnh Dục Chi rồi chạy trốn.

Vài ngày sau Yến Vương lại triệu kiến ta, mọi việc vẫn y như ngày xưa. Hắn là đại nhân vật, không hành động theo cảm tính, trong phủ bây giờ võ công của ta cao nhất, hơn nữa không phải chỉ cao bình thường, hắn còn cần một người như ta ở bên người. Chỉ cần thuận lỗ tai ta, ta vẫn là kẻ đáng tin dùng, cho nên ta vẫn là kẻ tâm phúc trong tay hắn.

Về sao, Yến vương mất đi cái hứng thú do thám giới tính của ta. Từng có kẻ trước mặt hắn cảm thán rằng ta không phải nữ nhân cũng thật đáng tiếc, hắn liền nói một câu " Hắn mà là nữ nhân, nam nhân xứng đôi với hắn chỉ sợ chẳng có ai"

Tới mùa thu, Trịnh Dục Chi làm cho ta một cái thắt lưng hộ thân, bên trong có đệm vải. Sau khi mang vào, eo lưng của ta biến thành thùng nước, ngực càng không rõ, vì thế, trừ lúc ngủ, lúc nào ta cũng thắt trên người. Đám người trong phủ thấy eo lưng của ta phình ra một đồng, tiếc hận một thời gian sau cũng quen dần.

Sau khi ta luyện thành công công phụ nén ngực, cũng càng thêm tin tưởng, từng quyết định cố gắng tuy luyện ra dương công, như vậy sẽ không còn kẻ nào có thể cho rằng ta là nữ nhân nữa. Có điều biến thực không dễ gì, toàn mấy đồ bịa đặt, thủy chung ta cũng không tu luyện để mọc thêm ra được. Sau đó, lại có một chuyện xảy ra, làm ta hoàn toàn từ bỏ ý định này

Chương 10: Thế là ta biến thành thái giám.

Tên rùa rút cổ Chu Cao Hú kia bị ta chơi cho một vỏ phải ngậm bò hòn làm ngọt, nhưng vẫn ghi hận trong lòng, tìm thời cơ trả đũa ta.

Có một ngày, hấn mang một vị cô nương đến trước mặt Yên Vương tố cáo. Vị tiểu cô nương kia khóc lóc sụt sướt, giơ tay chỉ thẳng vào ta, nói rằng ta chính là tiểu tặc cưỡng dâm nàng, hơn nữa còn kể lại tường tận thời gian, địa điểm, cách thức, giống y như thật.

Yên Vương sau sự kiện ruồi muỗi kia trong lòng vẫn còn chút oán hận, tuy hấn tin rằng ta không làm những chuyện như bị tố cáo này, nhưng kẻ tiểu nhân như hấn vất vả lắm mới nắm được cơ hội tốt đương nhiên không bỏ qua, có thể cho ta chút rắc rối cũng tốt lắm rồi.

Hấn tỏ vẻ nghiêm khắc bắt đầu tra xét chuyện này, việc đầu tiên là phải đưa ra chứng cứ rằng lúc đó ta đang làm gì.

Ta cẩn thận hồi tưởng lại những việc ta làm trong thời gian đó, vừa liếc mắt qua chỗ Chu Cao Hú đã thấy hấn đang cười rất âm hiểm.

Thôi rồi, mắc bẫy rồi. Lúc đó ta đang nhận đồ hối lộ, hôm đó ta cũng cực kỳ kỳ quái, cái tên tiểu lại kia đang yên đang lành tự nhiên mang lễ vật tặng cho ta, giờ xem ra đúng là tên rùa rút cổ kia cố tình làm hại ta. Ta muốn đưa ra chứng cứ kia, nhưng tránh được tội gian dâm thì lại mắc phải tội tham ô. Làm sao bây giờ. Chẳng nhẽ giữa lúc ta bắt đầu kiếm chác được lại phải phải tay bỏ đi ?

Bỗng nhiên, một đoạn trí nhớ không xa lắm hiện ra trong óc ta, ta đã có sáng kiến.

Ta đi đến bên cạnh vị tiểu nương kia, nắm tay nàng dí vào đũng quần ta, cho nàng sờ thoải mái, rồi hỏi nàng " Người thử nói với vương gia, người chạm vào cái gì ?" Nàng tắt nghẹn tiếng khóc, đứng thẫn ra.

Yên vương cũng tò mò trừng mắt hỏi : "Người đụng tới cái gì ?"

Vị tiểu cô nương kia hoảng sợ quỳ mọp xuống đất, dập đầu xin tha thứ : "Xin Vương gia tha mạng. Ta, ta, ta không chạm thấy cái gì cả"

Hai mắt Yên Vương sáng quắc như đèn pha, hấn phát tay nói : "Người đâu, dẫn nữ nhân này đi" Hai tên thị vệ như lang sói lập tức kéo vị tiểu cô nương không ngừng kêu tha mạng ra ngoài.

Yến Vương với vẻ mặt "rót cuộc đến lượt ngươi" chia thắng về phía ta, ta lập tức quỳ sụp xuống trước khi Yến Vương lên tiếng : "Vương gia, tiểu nhân có tội, thật ra tiểu nhân là một thái giám"

Yến Vương lập tức nói rõ ràng : " Sao ngươi có thể trở thành thái giám được. Thái giám trong triều ta đều có tên đăng ký trong sổ, chỉ cần tra là biết, tội mạo danh là phải mất đầu đấy"

Ta lập tức quỳ rạp trên mặt đất, nói : " Vương gia, tiểu nhân tên thật là Mã Tam Bảo, vốn là thái giám ở trong phủ" Đám thái giám trong phủ này đều bị ta sờ gáy qua, ta có thể khẳng định không có tên nào là Mã Tam Bảo.

Rõ ràng Yến Vương không tin, liền sai thái giám bên cạnh đi tra hồ sơ, sau đó bắt đầu tra vấn : "Ngươi nói ngươi tên là Mã Tam Bảo, thế nhà ngươi ở chỗ nào ? Cha mẹ ngươi là người phương nào ? Tịnh thân khi nào ? Nhập phủ khi nào ?"

Ta giả vờ ôm mặt khóc : "Vương gia ơi ! Khổ thân tiểu nhân lắm ! Tiểu nhân đã quên sạch mọi chuyện trước kia, chỉ nhớ là sư phụ tiểu nhân phát hiện ra tiểu nhân ở một vách núi, lúc đó tiểu nhân chỉ còn thở thoi thóp. Người trị bệnh cho tiểu nhân, lại truyền thụ công phu cho tiểu nhân. Chẳng qua tiểu nhân vẫn không thể nhớ lại những chuyện lúc trước, lão sư phụ nói có khả năng là do ngã dập đầu.

Mấy tháng trước, vì tuổi cao già yếu lão sư phụ đã qua đời, trước khi chết người cho tiểu nhân một khối lệnh bài, nói rằng nó được phát hiện ra cùng lúc với tiểu nhân, là vật tùy thân của tiểu nhân. Lúc đó tiểu nhân mới biết được, nguyên tiểu nhân là thái giám của Yến Vương phủ.

Tiểu nhân muốn biết rốt cuộc mình là người như thế nào, liền quay lại đây, trên đường gặp vị sư phụ hiện tại, liền đi theo người tới đây"

Yến Vương vẫn không tin hỏi lại : "Vậy sao lúc trở về ngươi lại dùng tên giả ?"

" Bởi vì tiểu nhân sợ trước kia đã làm sai cái gì, cho nên muốn xem xét kỹ tình hình, rõ ràng ngọn ngành rồi mới quyết định"

Lúc này tên thái giám tra hồ sơ đã trở lại, nói trong phủ quả thật từng có một thái giám tên là Mã Tam Bảo, ba năm trước đây Nam viện bị cháy, có mấy thái giám bị chết, hẳn cũng thất tung từ đó. Yến Vương lấy hồ sơ ra, liền nói : " Không đúng, Mã Tam Bảo năm nay hai mươi bảy tuổi, trông ngươi sao lớn vậy được ?"

Ta vội vàng nói đến mức nước bọt phun phì phì : " Trời ạ ! Thật đúng là như vậy đó ! Sư phụ ơi, ân tình của người đối với đồ nhi, làm sao đồ nhi có thể đáp đền" Ta nghẹn ngào khóc hai tiếng, bắt đầu kể lại chuyện cũ : "

Tiểu nhân còn nhớ rõ, năm đó, để cứu tiểu nhân một mạng, sư phụ đã cho tiểu nhân ăn một quả chu quả ngàn năm, ăn trái cây kia có thể trẻ lại một nửa, còn có thể tăng sáu mươi năm công lực. Lúc đó sư phụ có nói tiểu nhân đã bớt tuổi đi, tiểu nhân còn tưởng người lừa đảo, hóa ra có chuyện như vậy thật. Sư phụ ơi, nếu ngài ăn trái cây kia, thì đâu có chết sớm như vậy, chỉ vì cứu con mà thôi. Sư phụ ơi ???" Ta bắt đầu đâm ngực gào khan, trong lòng vẫn nghĩ tới việc trước khi đào tẩu phải lập tức lấy ngân phiếu và bắt theo Trình Dục Chi.

(> < càng ngày mình càng ngưỡng mộ bạn thật đấy)

Yên Vương bịt tai lại, sốt ruột nói : " Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa. Trên đời này làm gì có loại trái cây kỳ dị như thế. Người muốn lừa ai hả ?"

Lúc này đã nghe thấy có tiếng Trình Dục Chi đang từ ngoài cửa đi vào, nói : "Vương gia, loại chu quả mà tiểu đồ vừa nhắc tới, quả thật là có"

Yên vương thấy hấn, liền khách khí nói : " Trình tiên sinh, mời ngồi xuống rồi hãy nói"

Trình Dục Chi tiến vào phiên tòa thẩm tra ta, ta lập tức ngừng gào khóc, đi tới bên cạnh hấn, ôm lấy chân hấn kêu : " Sư phụ, ta không lừa ai cả, người hãy làm chủ cho ta." Nhân thể dựa đầu vào chân hấn, nằm úp mặt xuống đất nửa ngày liền khó chịu gần chết.

Lúc này Yên Vương cũng tò mò hỏi : "Trình tiên sinh, trên đời này có thứ trái cây thần kỳ như thế sao ?"

Trình Dục Chi nghiêm mặt nói : " Bẩm Vương gia, quả thật là có, chẳng qua tiểu đồ có nói sai một chút, quả này trăm năm mới kết trái một lần, mỗi lần chỉ có hai trái. Ngày nó Thiên Cơ lão nhân túc trực ở bên cạnh cây suốt năm mươi năm mới thu được hai trái, tiếc là sau đó cây kia đã chết héo. Hai quả chu quả này đúng là tuyệt phẩm hiếm có. Người từng tặng cho gia tổ một quả, gia tổ đem nó chế thành thuốc, chính là "Tốc hiệu cứu tâm hoàn" Ta đoán người tiểu đồ gặp chắc là Thiên Cơ lão nhân."

Ta liền làm bộ tỉnh ngộ : " Trách không được mỗi lúc ta hỏi gì, vị lão sư phụ kia chỉ nói một câu : " Thiên cơ không thể tiết lộ", ta có hỏi lại thì người cũng không trả lời, còn nói là phạm húy, hóa tên người đúng là Thiên Cơ.

Yên Vương hiển nhiên rất hứng thú với loại trái cây kỳ lạ kia, lại hỏi thêm rất nhiều vấn đề xung quanh, Trình Dục Chi cũng giải thích cặn kẽ. Ta thì khỏi nói rồi, không nghĩ tới mèo ốm mà cũng làm chết chuột, lại có cái

loại trái cây thần kỳ như thế, ta liền đồng tai lên nghe. Cuối cùng, Yên Vương cũng vì chu quả cây kia chết héo mà thở dài than thở.

Yên Vương đương nhiên tin tưởng lời nói của Trình Dục Chi. Nói thật ra, trong phủ này chẳng có bất kỳ ai hoài nghi Trình Dục Chi cả, bởi vì hắn là chính nhân quân tử tuyệt đối, chưa bao giờ nói dối. Nếu một ngày nào đó hắn nói rằng lợn là vốn là do quả mọc trên cây, thì mọi người cũng tuyệt đối tin rằng, chính lợn mới nói sai.

Nhưng Yên Vương vẫn không chịu tin ta, hắn còn muốn tìm thái giám quen biết với Mã Tam Bảo tới để nhận diện ta.

Đến mức này thì ta cũng không sợ, dù sao ta có thể đổ hết mọi việc lên đầu cái chu quả nọ. Nhưng ta cũng không muốn quỳ tiếp nữa, liền cảnh tỉnh hắn một chút. Ta nhìn vào giữa hai chân hắn, kêu to : " Ôi, ruồi bọ kia"

Yên vương giật mình một cái, lập tức mất sạch hứng hứ, nói : " Quên đi, đã như thế, về sau người sửa lại thành Mã Tam Bảo đến nội đình hầu hạ đi. Còn nữa, về sau đừng có tự xưng là tiểu nhân gì gì đó, bản vương bị người làm cho nhức hết cả đầu rồi"

Ta vội vàng kéo chặt ống quần Trình Dục Chi, Trình Dục Chi tỏ vẻ khách khí nói với Yên Vương : " Vương Gia, ta đã quen có hắn hầu hạ, để hắn đi theo ta có được không ?"

Trình Dục Chi hiếm hoi lắm mới mở miệng cầu xin, Yên Vương cũng không thể bác bỏ mặt mũi của hắn, liền lập tức đồng ý.

Ta đi theo Trình Dục Chi về tiểu viện của chúng ta, ta lập tức sổ một tràng liên thanh chất vấn Trình Dục Chi : " Không có chu quả, thì cái loại "Tốc hiệu cứu tâm hoàn" của nhà người không có cách nào để chế tạo ra tiếp à? Ta có nên trữ hàng để về sau nâng giá không ? Còn nữa, cái cây chu quả kia quả thật đã chết rồi sao ? Có phải giả chết không ? Cái cây kia ở đâu ? Ta phải chạy đến xem, biết đâu lại có quả nữa ? Ta muốn có hai quả, ta phát tài rồi ?" Hai mắt ta sáng trưng như hai đĩnh vàng nhìn chăm chăm vào Trình Dục Chi.

Trình Dục Chi thản nhiên nhìn ta một lát, cuối cùng nói " Ngu ngốc!" Sau đó xoay người đi không thèm để ý đến ta nữa.

Hắn, hắn, hắn vừa mới mắng người xong ? Trình Dục Chi hoàn mỹ như Bồ Tát lại biết mắng người ? Ta hoảng hồn trước sự thực này, qua một lúc sau mới nhớ ra, hắn vừa mắng ta.

Ngu ngốc ? Ta mà ngu ngốc hả ? Những câu nói dối lợi hại như vậy, ta đều có thể tuôn ra ào ào, ta còn chưa đủ thông minh sao ? (Trình Dục Chi

phê : Ta cũng làm quá dễ dàng. Kể cả chuyện Nữ Oa vá trời cũng không làm khó được ta)

Ta nhảy đến trước mặt hắn, hùng hổ nói : " Ngươi dám mắng ta ? Người thông minh như ta đây mà ngươi dám mắng là ngu ngốc hả ? Không được, mau bồi thường tổn thất về mặt tinh thần cho ta"

Hắn chau mày nhìn ta, cuối cùng nói bất đắc dĩ : " Ta tự mắng mình là ngu ngốc, được chưa ?"

Ta liền cự tuyệt : " Thế cũng không được. Nếu ngươi ngu ngốc, ta là đồ đệ của ngươi, chẳng phải ta cũng là đại ngu ngốc hay sao. Ngươi vẫn phải bồi thường cho ta"

Hắn tiêu sái nhận mệnh bước tới bên bàn, cầm bút hỏi ta " Thế lần này viết giấy nợ bao nhiêu ?"

" Thấy ngươi đáng thương như vậy, thôi nợ ba nghìn lượng đi"

Về sau, ta dùng mọi cách cũng không hỏi được nơi có cây chu quả, ta liền bảo y là tên thư sinh thời phiến toái.

Đối thoại hôm đó đã lưu truyền khắp trong phủ, mọi người đều thân nhiên tiếp nhận chuyện này. Bọn họ có kẻ hâm mộ " Khó trách hắn còn ít tuổi mà công lực cao cường như vậy, hóa ra là do đã ăn phải chu quả", lại có kẻ tỏ vẻ khinh thường " Hóa ra hắn là kẻ bất nam bất nữ, hắn vô đạo đức như vậy, hóa ra là vì thân thể không được trọn vẹn à. Có thể lượng thứ, có thể lượng thứ."

Về sau, trong ánh mắt bọn họ nhìn ta đều có vẻ khinh thường và thương hại. Mà bọn thái giám đều cảm thấy hãnh diện vì ta.

Chương 11: Có biến

Sau khi làm thái giám, sinh hoạt của ta cũng không có thay đổi gì lớn, vẫn là tâm phúc của Yến Vương như trước kia, thỉnh thoảng vẫn lừa đảo bắt chẹt, bức Trình Dục Chi phải kí giấy nợ.

Có một buổi sáng tỉnh giấc, ta hỏi Trình Dục Chi : “ Sư phụ, buổi tối có phải lúc đi ngủ người mang theo cái chày giã thuốc không, nó cứ chọc chọc làm ta khó chịu quá.”

Sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, không hiểu sao máu mũi bắt đầu phun ra.

Từ sau lần đó, ta thấy hắn thường chảy máu mũi, sau đó hắn lại bắt ta sang ngủ chỗ khác, còn nói thế này hắn không ngủ được.

Ta mặc kệ nói : “ Người không ngủ được là việc của người, liên quan quái gì đến ta? Tự mình nghĩ ra cách đi”

Sau đó, hắn vẫn luôn tìm cách để đổi giường ngủ, lúc ngủ luôn quay lưng về phía ta, ta phải mất rất nhiều công sức, cuối cùng mới có thể chui lại vào trong lòng hắn như trước được.

Đột nhiên lại có một ngày, ta phát hiện hắn đang ngồi niệm kinh phật, niệm cái gì mà “Sắc tức thị không, không thức thị sắc”

Ta lập tức đề cao cảnh giác, cảnh cáo hắn : “ Người đừng tưởng xuất gia là có thể tránh được, đời này người đừng hòng chạy trốn khỏi ta.”

Trình Dục Chi càng ngày càng tiêu tụy, ta cũng không khỏi bắt đầu lo lắng, cái người dùng tốt như vậy mà không còn, ta lại phải tìm một người khác nữa sao.

Có một ngày, ta hỏi hắn : “ Ở nhà người, còn người nào có cái mùi giống như trên người người không ?”

Hắn ngạc nhiên hỏi : “ Người hỏi cái này làm gì ?”

Ta tỏ vẻ sầu lo nói : “Nếu như người đột nhiên lăn quay ra chết, ta phải tìm một người khác để thay thế người á”

Hắn bắt đầu phần nộ, không lừa các người đâu, hình như ta còn nhìn thấy một ngọn lửa bắt đầu bùng nổ bốc lên trên đỉnh đầu của hắn.

Hắn tàn bạo nắm lấy tay ta nói : “ Cái đồ tiểu hồn đản lòng dạ hiểm độc nhà người, nếu người dám có bụng dạ này, ta sẽ cắt đứt chân của người. Nói mau, người còn dám làm vậy nữa không”

Ta hoàn toàn ngây người, quên mất tiêu là võ công của ta còn cao hơn hẳn chỉ một chương là có thể cán hẳn bẹp dí thành một bức tranh treo lên tường. Trái lại, ta lại ngoan ngoãn chịu thua : " Không dám nữa, từ sau ta sẽ không dám có suy nghĩ như thế này nữa"

Sắc mặt hần hòa hoãn hơn một chút, thở dài nói : " Cái tên tiểu hài tử nhà ngươi bao giờ mới lớn được đây"

Ta trầm nghĩ, nếu như hần biết ta là một nữ nhân, hơn nữa cũng đã có nguyệt sự rồi, khẳng định sẽ không nói như vậy nữa.

Trình Dục Chi không nhắc lại chuyện chia giường ngủ nữa, hần nói buổi tối không ngủ được, kêu ta dạy hần luyện võ. Ta liền lựa ra vài loại cho hần chọn, hần liền chọn " Lăng Ba Vi Bộ" Sau đó, vì không ngủ được nên hần lại đi tu luyện võ công, chẳng bao lâu cước bộ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Có một ngày, Yên Vương hỏi ta : " Trịnh Hòa, nếu như có một người đánh nhau sống chết với một người, người sẽ giúp bên nào ?"

Ta nói : " Đương nhiên là giúp kẻ đi ăn cướp đồ rồi. Giúp người cướp đồ, sau này đồ đó sẽ về tay hần. Cướp đồ không phải ai cũng làm được, phải theo kẻ nào để được chia phần tốt"

Yên Vương cười ha hả nói : " Trịnh Hòa ơi Trịnh Hòa, bản vương quả nhiên không nhìn lầm ngươi. Bản vương muốn đi ăn cướp, ngươi có giúp ta không ?"

Ta vỗ ngực một cái đáp : " Không cần hỏi nhiều, chỉ cần đưa ra một cái giá thích hợp, ta sẽ theo ngươi liền"Lúc trở lại tiểu viện, Trình Dục Chi hỏi ta : " Nếu như có hai người đánh nhau, một người có lý nhưng bản lĩnh hơi kém, một người có bản lĩnh nhưng không có lý, người sẽ theo người nào ?"

Ta nói " Đương nhiên là theo cái tên có bản lĩnh rồi, có thể đánh nhau xong sớm"

Trình Dục Chi suy nghĩ một lúc rồi nói : " Có đạo lý, đối với bách tính phổ thông mà nói, sinh hoạt yên ổn mới là trọng yếu nhất." Sau đó hần vỗ vỗ đầu ta nói : " Ngươi rất thông minh" rồi ly khai.

Ta bị hần nói vậy cũng chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy kỳ quái, sao ngày hôm nay toàn những kẻ hỏi ta chuyện đánh nhau. Chẳng lẽ Yên Vương muốn đánh nhau với Trình Dục Chi ? Yên Vương muốn cướp bí phương của Trình Dục Chi, mà Trình Dục Chi đánh không lại hần, vì vậy mà hai người đều muốn tìm ta hỗ trợ ?

Ta càng nghĩ càng không hiểu, không được, việc này phải có cách đối xử ngoại lệ, Trình Dục Chi là người của ta, sau có thể để cho kẻ khác khi

dễ?

Ta lập tức học tốc chạy đi tìm Yến Vương.

Ta vừa chạy qua đó, vừa kêu to : " Vương gia, nếu người nghĩ rằng ta sẽ giúp người khi phụ sự phụ ta, thì quên khản trương nhé. Ta sẽ không theo đâu" Ta vừa quay đầu, đã thấy Trình Dục Chi ngồi trên ghế nhìn ta cười.

Ta chạy tới bên hắn, xắn tay áo lên nói : " Sư phụ, người không phải sợ, Vương Gia muốn đánh nhau với người, nhất định ta sẽ giúp người"

Trình Dục Chi hạ tay áo ta xuống, nói : " Đừng xúc động như thế, ai nói với người là ta muốn đánh nhau với Vương gia ?"

Yến Vương cũng ngồi bên cạnh cười nói : Trình tiên sinh, may mà người đáp ứng theo phe ta, không thì ta cũng thật đau đầu. Cái tiểu hồn đản này rất phiền phức đi"

Ta không hiểu đi theo Trình Dục Chi trở lại tiểu viện, Trình Dục Chi hình như rất vui vẻ, lại hỏi ta : " Vì sao người phải giúp ta đánh nhau với Vương gia ?"

Ta liền đáp theo lẽ thường tình : " Đương nhiên phải giúp người rồi, những bí phương của người ta đã sớm nhắm vào rồi, sao có thể để cho kẻ khác lấy mất. Hơn nữa, nếu không có người, ai giúp ta chải đầu giặt quần áo ? Giúp ta kiếm tiền ? Hơn nữa còn có nhiều giấy nợ thế này, ai trả tiền cho ta ?

Dáng vẻ tươi cười của Trình Dục Chi bỗng đông cứng lại, hắn ảo não nhìn ta nói : " Là ta sai, ta không nên quá tưởng bở"

Ta cũng không hiểu gì cả, ta có làm gì đâu, tự nhiên hắn lại điên điên rồ rồ như thế. Đạo gần đây trông hắn lạ lùng thật.

Mấy ngày sau, Yến Vương chỉ huy Nam Hạ cùng vị hoàng đế cháu trai của hắn kia, bắt đầu bốn năm trời chiến tranh gian nan. Ta với Trình Dục Chi cũng ở trong hàng ngũ. Lúc đó ta mới biết, Trình Dục Chi kia, không chỉ y thuật cao minh, mà còn là kẻ mưu sĩ có tài, Yến Vương rất coi trọng hắn, trước mặt mọi người khen ngợi hắn là diệu thủ hồi xuân, nhân tâm nhân thuật, bày mưu tính kế, nhìn xa trông rộng tới ngàn dặm, việc gì cũng cũng rõ ràng.

Ta đứng bên cạnh nghe qua loa cũng hiểu đây là vinh dự cỡ nào, có điều nghe thấy mấy chữ " nhìn rõ mọi việc" thì cười trộm một chút, ta cùng hắn ngủ một chỗ đã bao nhiêu lâu, mà hắn chưa bao giờ phát hiện ra ta là nữ nhân, thì sao gọi là nhìn rõ mọi việc (Trình Dục Chi chú giải : máu mũi của ta vì sao mà chảy chứ, nàng không biết xấu hổ còn lớn tiếng)

Bốn năm sau, chiến tranh kết thúc, Yên Vương thành hoàng đế, niên hiệu là Vĩnh Lạc. Sau đó quyết định dời đô về Bắc Bình, cải tên Bắc Bình thành Bắc Kinh, do Hoàng Thái Tử Chu Cao Sí chủ trì. Kinh sư cũ đổi tên là Nam Kinh, thi hành chính sách Nam Bắc cùng cai trị.

Xong việc chính sự, hoàng đế bắt đầu phong thưởng công thần. Trong chiến tranh ta đã nhiều lần cứu mạng hoàng đế, cũng là một đại công thần. Hoàng thượng thưởng cho ta rất nhiều bảo bối, còn phong ta làm đại thái giám trong nội cung, phụ trách xây dựng cung thất và cung ứng nhu yếu phẩm cho hoàng cung. Đây là một công việc béo bở, có thể kiếm chác được rất nhiều, đương nhiên ta cực kỳ vui vẻ nhận luôn.

Sang năm Vĩnh Lạc thứ hai, hoàng thượng lại ban thưởng họ Trịnh cho ta, từ đó ta lại trở về cái tên Trịnh Hòa.

Hoàng thượng cũng muốn phong thưởng chức vị cho Trình Dục Chi, hấn liền cự tuyệt, còn nói hấn quen hành nghề y. Những gì hoàng thượng ban cho hấn cũng muốn cự tuyệt, nhưng đã bị ta cản lại, ta lấy giấy nợ ra chiếu theo đó để đòi những châu báu này, đều là tiền cả mà.

Hoàng thượng không muốn mất đi một nhân tài giống như Trình Dục Chi, lại muốn chiêu hấn làm Phò mã, hấn cũng cự tuyệt luôn. Hoàng thượng lại kêu ta đi làm thuyết khách, còn đồng ý sau khi thành công nhất định sẽ hậu ta.

Ta đi khuyên Trình Dục Chi, hấn nhìn ta hỏi : " Ngươi muốn ta thành thân với công chúa sao ?"

Ta gật đầu nói : " Đúng vậy, ngươi đáp ứng đi, hoàng thượng sẽ cho ta thật nhiều tiền. Sau đó, ta là đồ đệ của Phò mã, ta muốn kiếm tiền thì còn kẻ nào dám nói. Thật tốt."

Hấn nói xa nói gần : " Vậy sao ? Thế ngươi chuẩn bị ngủ riêng một mình chưa ?"

Ta ngạc nhiên hỏi : " Vì sao ta phải ngủ một mình ?"

Hấn thần nhiên đáp : " Sau khi ta thành thân với công chúa, đương nhiên phải ngủ cùng nàng. Ừm, nếu là mong muốn của ngươi, ta sẽ tới chỗ hoàng thượng trả lời, rằng ta đồng ý cưới công chúa"

Ta cuống quýt ngăn cản : " Không được, ngươi không được ngủ chung với người khác. Ta qua chỗ hoàng thượng nói trước đã"

Nói xong, ta lập tức đi thương lượng với hoàng thượng : "Bệ hạ, công chúa gả cho sư phụ ta cũng được, nhưng bọn họ không được ngủ chung một chỗ"

Hoàng thượng tỏ vẻ mất hứng : " Bọn chúng là phu thê mà không ngủ cùng, chẳng lẽ muốn công chúa sống thành quả phụ sao ?"

Ta rất kiên trì nói : " Không được thì không gả nữa, muốn thế nào cũng được, sự phụ chỉ có thể ngủ chung với ta mà thôi"

Hoàng thượng trừng mắt, sau đó mới tỉnh ngộ nói : " Quả nhiên, trẫm đã sớm phát hiện giữa hai bọn người có chuyện, hóa ra là sự thật. Haizz, quả tiếc cho Trình Tiên sinh. Thôi, bỏ đi, Công chúa của trẫm cũng không định nối tiểu hôn đản nhà người, việc này dừng ở đây đi.

Hoàng thượng ban thưởng cho Trình Dục Chi một tòa trang viên ở ngoài cung, những lúc ta không phải kiểm chác ở trong cung đều đến ở cùng với hần.

Mấy năm nay, có một lần ta theo Trình Dục Chi hành nghề có qua nhà hần một lần, nhưng vẫn chưa trở về nhà một lần nào, chỉ định kỳ sai Cái Bang chuyển về một bức ám hiệu để báo cho bọn họ rằng ta vẫn còn sống rất tốt. Ta cũng không còn cách nào khác, nếu ta dẫn Trình Dục Chi trở lại, người nhà ta dứt khoát giết hần để tránh hậu họa, nhưng nếu không dẫn hần về, những chuyện sau này ta phải làm sao đây. Ta chỉ đành tạm thời mặc kệ bọn họ, ai bảo từ nhỏ bọn họ đã dạy ta rằng, mọi việc phải lấy mình làm trọng cơ.

Chương 12: Kẻ nhìn càng tin cậy càng phải cẩn thận đề phòng.

Tùng có một vị chính nhân quân tử nói dối ta, ta không biết phòng bị, để sự tới như bây giờ thật hối hận không kịp. Chuyện đáng sợ nhất trong đời cùng lắm cũng chỉ đến mức như thế này mà thôi, nếu ông trời cho ta thêm một cơ hội, ta sẽ làm bộ khinh thường mà nói với tên chính nhân quân tử kia rằng "Đồ lừa đảo, ta không tin ngươi"

Sau khi đánh giấc xong, cuộc sống an nhàn nhiều. Chứng đổ máu mũi của Trình Dục Chi lại tái phát, ta cũng thật sốt ruột, liền hỏi hấn : " Không phải ngươi là thần y sao ? Vì sao không trị cho khỏi hấn được ?"

Hấn áp úng nói : " Không phải không trị được, mà do thiếu một vị thuốc"

Ta vội vàng hỏi hấn : "Vị thuốc gì. Ta đi cầu xin hoàng thượng phái người tìm giúp."

Hấn do dự một chút nói : "Kỳ thật cũng không khó tìm, chỉ là nước bọt của một người có võ công cực kỳ cao cường là được"

(Ak ak, anh Dục Chi ơi, anh phải xài tới chiều này sao)

Ta cực kỳ ngạc nhiên hỏi : " Thật sao, sao lại có vị thuốc kỳ quặc như vậy ?"

Hấn liền tỏ vẻ đàng hoàng chững chạc nói : " Hừ, đây là phương thuốc cổ truyền, chỉ chuyên trị bệnh nặng thôi"

Nói cũng đúng, hấn biết rất nhiều phương thuốc cổ truyền, có những loại còn gây ngạc nhiên hơn, mà cũng đều dùng được.

Ta liền vỗ ngực nói : " Việc kia quá đơn giản, ngươi chỉ cần nói cần ai, ta liền giúp ngươi bắt hấn về, hấn dám không nghe lời thì ta sẽ đánh cho hấn một trận"

Trình Dục Chi nhìn ta do dự, rồi mới nói " Nếu bàn về võ công, thì người giỏi nhất mà ta biết chính là ngươi"

Ta lườm hấn một cái với vẻ khinh thường : "Mấy tên thư sinh các ngươi thật phiền toái, chuyện đơn giản như vậy mà cũng nặng xị lên, để ta nhổ nước bọt cho ngươi liền"

Hấn liền tỏ vẻ khó xử nói : "Không được, dùng tay lấy không có hiệu quả"

Ta sốt ruột nói " Ai nha, người nói một lần rõ ràng cho xong được không, đừng có rặn ra từng chút một như bị táo bón như thế. Vậy người nói xem phải lấy như thế nào đi ?"

Hắn bắt đầu dĩ lắc đầu : " Nói chuyện với người chả có tí lịch sự nào cả"

Ta trừng mắt liếc hắn một cái : " Đừng làm nhảm vô nghĩa nữa, lấy thì lấy nhanh lên"

Hắn tiến lại gần nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của ta lên, dùng ánh mắt giống như rượu hoa điều sóng sánh say lòng người bậc nhất nhìn ta, sau đó lại dùng âm thanh ôn nhu như mặt nước nói với ta : "Ta lấy nhé "

Ta chỉ cảm thấy người khẽ run lên, người bủn rủn không còn chút lực nào. Không ổn! Không phải y luyện tà công gì chứ. Ta đang ngờ vực, hắn đã nói : " Nhắm mắt lại đi"

Ta hồ đồ choáng váng nhắm mắt lại theo lời hắn, sau đó có một vật gì đó thật ấm áp áp nhẹ lên môi ta, là môi của hắn.

Môi hắn nhẹ nhàng dịu dàng lướt nhẹ trên môi ta, như kiểu môi ta là một vật gì đó đẹp nhất trên đời, làm hắn lưu luyến không thôi. Sau một lúc, trên môi hắn mơ hồ có mấy từ thốt ra không rõ : " Mở miệng ra."

Đầu óc ta sớm đã mê man hỗn loạn, mơ mơ màng màng mở miệng ra, đầu lưỡi hắn thừa dịp len vào, náo loạn trong miệng ta.

Đầu ta càng choáng váng, chỉ cảm thấy cứ để hắn xâm lược trước thể này thật không được, không cam lòng yếu thế liền vươn đầu lưỡi đánh trả, đầu lưỡi hắn lập tức chào đón, dây dưa với ta ở cùng một chỗ.

Cũng không biết phải bao lâu, ta giống như vừa uống rượu xong, thoải mái nhẹ nhõm, rồi lại cực kỳ thoải mái. Hơi thở của hai bạn ta càng lúc càng nặng nề, rồi hắn rời khỏi miệng ta, dựa vào vai ta hít sâu một hơi. Một lát sau, hắn đã bình tĩnh trở lại, ta cũng hết choáng váng. Hắn nhìn ta, tay hươu hươu trước mặt ta nói " Đừng dùng ánh mắt say đắm như vậy nhìn ta, ta sẽ không nhịn nổi đâu.

Ta lắc lắc đầu, đẩy tay hắn ra, nghi hoặc hỏi : " Người vừa làm với ta ? Vì sao toàn thân ta đều mềm nhũn ?"

Hắn nở nụ cười bí ẩn, trả lời với vẻ vô tội : " Chẳng qua ta chỉ lấy thuốc mà thôi. Người thấy không thoải mái sao ?"

Ta lắc đầu nói : " Không phải không thoải mái, mà lại cảm thấy rất thư thái nhẹ nhõm, trên người lại như có lửa đốt"

Hắn ôm chặt lấy ta, cười khoái chí : " Người thật sự là một đứa nhỏ ngốc"

Ta vẫn còn một chút sức lực, liền đấm cho hắn hai đấm : " Người mới là đồ ngốc"

Hắn vẫn cười, vẫn cười.

Từ đó về sau, mỗi ngày hắn đều lấy thuốc, rất nhiều lần, trừ lần ấy có phần giống uống rượu say, ta tự kiểm tra bản thân một chút thấy cũng không có hại gì, mà cảm giác này cũng không thấy xuất hiện nữa, nên ta cũng phối hợp với hắn. Có điều máu mũi của hắn vẫn chảy, ta hoài nghi y thuật của hắn có vấn đề, liền đề nghị hắn đi tìm đại phu khác để kiểm tra, hắn không chịu, lại nói là hiệu lực của thuốc chưa bắt đầu.

Có một ngày, hắn và ta đang lấy thuốc ở trong đình thì bị a Quý bắt gặp, a Quý liền khóc lóc âm ỉ : " Lão gia ơi, phu nhân ơi, a Quý thật có lỗi với các người. Chỉ sênh mắt một cái, công tử đã bị kẻ khác làm như nhuốc"

Mười ngày sau, mẫu thân của Trình Dục Chi đã tới. Trước kia, lúc ta đi theo Dục Chi về nhà, nàng luôn đối xử rất tốt với ta, nhưng ngày hôm nay lại nhìn ta như cừu nhân có thâm thù đại hận. Ta cố gắng hỏi tường lại, hai năm nay ta không giết người nào cả, Trình gia cũng không có ai chết, nàng hận ta vì cái gì ?

Nàng kêu Trình Dục Chi trở về cùng nàng ngay lập tức, còn không chịu cho ta đi theo. Ta sốt ruột, vội vàng ôm chặt lấy Trình Dục Chi kêu lên " Hắn là của ta, đừng hòng có kẻ nào đòi lấy y đi"

Trình Dục Chi vỗ vỗ ta trấn an : " Đừng sốt ruột, để ta nói vài câu với mẫu thân, người sẽ không đòi lấy của người nữa"

Sau đó, hắn viết vài chữ lên tay mẫu thân hắn, lại che che giấu giấu, ta có nhướn cổ lên mà cũng không phát hiện được.

Ánh mắt mẫu thân hắn sáng rực lên, nhìn Trình Dục Chi với vẻ dò hỏi, Trình Dục Chi liền gật gật đầu, lại lắc đầu. Không biết hai bọn họ có gì mà bí hiểm thế ?

Mẫu thân hắn lại gần cầm tay ta, ta nể mặt mũi của Trình Dục Chi không hất tay nàng ra. Nàng vuốt ve ta của ta, rồi lại đối xử với ta thân thiết hẳn lên, có điều được một tác lại muốn lên một thước, lại vuốt ve gương mặt ta, hài lòng nói " Trông thật xinh đẹp"

Sau lần nàng động thủ động cước với ta, ta âm thầm suy nghĩ, hay là lão từ mẫu này thấy ta tuổi trẻ mỹ mạo, động xuân tâm, cây già còn muốn nở hoa ?

Ta tính toán một hồi, buổi tối liền nói cho Trình Dục Chi nghe suy luận của ta, cuối cùng lộ vẻ cảnh cáo nói : " Người bảo nàng ngày mai kiểm chế một chút, bằng không ta cũng chẳng thêm quan tâm đó là mẹ của ai đâu"

Trình Dục Chi phá lên cười không ngừng, ôm ta nói : " Đúng là bảo bối mà"

Ngày hôm sau, mẫu thân hấn cũng kiềm chế hơn, chẳng qua chỉ cười tủm tỉm khi thấy ta, ta cũng cố nhịn. Sau nàng lại nói, ta với Trình Dục Chi cũng hơn nhau chẳng mấy tuổi, không cần gọi là sư phú, gọi là Dục caca là được rồi. Ta thấy đồng lứa cũng chả vấn đề gì, liền sửa lại cách gọi. Bọn họ cũng đổi giọng gọi ta là tiểu Hòa, ta thấy nghe giống như là tiểu hầu (con khi), không vui lắm, liền bảo bọn họ gọi ta là tiểu Chính.

Mẫu thân hấn ở thêm hai ngày rồi cáo hứng trở về, nói là muốn về nhà trước để chuẩn bị, còn dặn Trình Dục Chi nhớ nhanh chóng mang ta về nhà.

Từ lúc bắt đầu cấp thuốc cho hấn, càng ngày ta càng cảm thấy mình có gì đó thay đổi, mỗi lần gặp Trình Dục Chi, ta đều thấy hít thở không thông, tim đập nhanh hơn, đầu óc choáng váng, thân mình như nhũn ra. Sau đó có một ngày ta nhìn thấy hấn cởi quần áo, lộ ra thân thể tinh trắng, ta cảm thấy trong mũi có một luồng khí nóng vọt ra, lấy tay sờ thì phát hiện ra nó là máu.

Ta hoang mang vô cùng vội vàng nhảy vọt tới trước mặt hấn, giơ tay cho hấn xem " Dục ca ca, làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ? Nhất định là người đã truyền bệnh cho ta, ta có chết được không ?"

Trông dáng vẻ hấn lại cực kỳ cáo hứng.

Cái tên lòng lang dạ sói này, tuy rằng trước đó ta có hãm hại hấn, nhưng không phải vì hấn mà suýt nữa ta trở mặt với Yên Vương hay sao ? Mà lúc hấn bị bệnh, không phải ta cũng thực lòng sốt ruột vì hấn sao. Sao hấn có thể đối với ta như vậy ?

Ta đang phân hận, hấn liền cười nói : " Hiện tại đến phiên ta cấp thuốc cho ngươi" Sau đó hấn lại cúi xuống chạm vào môi ta.

Chúng ta dây dưa một hồi xong, máu mũi quả nhiên ngừng chảy.

Hấn cười nhẹ nói vào tai ta : " Tiểu Chính, cuối cùng ngươi đã trưởng thành"

Hơi thở nóng hổi của hấn phả vào cổ ta, làm ta thấy toàn thân tê rần. Ta không còn sức quát hấn, liền quệt miệng than thở : "Ta đã trưởng thành lâu rồi, ta đã mười chín tuổi rồi"

" Gì ? Không phải ngươi hơn ba mươi tuổi rồi sao ?"

Ai dza, lỡ mồm rồi. Ta đang cố gắng tìm cớ, hấn cũng không thèm trả lời, lại tiếp tục áp lên môi ta, đầu óc ta lập tức choáng váng, quên sạch luôn việc này.

Về sau, mũi ta cũng mắc bệnh nặng, có khi dùng thuốc xong thì khỏi, có lúc dùng xong lại chảy máu nhiều hơn. Bệnh tình của hắc cũng lúc nặng lúc nhẹ. Ta lại càng hoài nghi hắc.

Hắc bắt đầu áp a áp ứng, ta phải bức bách hồi lâu, hắc mới nói, rằng còn thiếu một loại thuốc, ngay trên người bọn ta, phải trao đổi qua lại mới có thể khỏi hắc.

Ta nghĩ lúc trước đã bỏ tiền vốn lớn như vậy, không có lý nào lại dừng lại giữa chừng, hơn nữa trên người hắc cũng có thuốc chữa bệnh cho ta, ta cũng không bị lỗ vốn, liền kêu hắc pha chế thuốc.

Ngày hôm đó, ta tắm rửa sạch sẽ, xúc nước thơm ngào ngạt, hắc cũng thơm ngào ngạt, hai bọn ta bắt đầu trèo lên giường.

Hắc liền hỏi ta : " Tiểu Chính, ngươi có tin ta không ?"

Lúc này còn hỏi sao ? Hắc được muôn người khen là bậc chính nhân quân tử, mà theo ta thấy, cho đến bây giờ, cũng toàn là ta bắt nạt hắc. Ta liền gật gật đầu.

Hắc vừa lòng ôm lấy ta nói " Đồ ngốc kia, một lát nữa mặc kệ ta nói gì, ngươi cũng phải tin tưởng ta, phải nghe lời ta nhé"

Ta nghĩ rằng hắc là thần y chữa bệnh, ta đương nhiên phải nghe lời hắc, đạo lý đó ta cũng hiểu, liền gật gật đầu.

Hắc càng vừa lòng, liền hôn nhẹ lên trán ta, nói : " Ngoan"

Sau đó môi hắc lướt nhẹ trên mặt ta, lại chạy xuống cổ ta, bắt đầu di chuyển xuống dưới, chạm đến chỗ nào người ta bắt đầu nóng lên chỗ đó. Ta có cảm giác hắc đang biến ta thành một món ăn ngon lành, cố gắng nướng chín ta.

Ta kéo áo kêu : " Dục ca ca, ta nóng quá"

Miệng hắc vẫn không ngừng, nói trong mơ hồ : " Đừng nóng vội, để ta giúp ngươi"

Một mặt hắc vẫn không ngừng đốt lửa trên người ta, mặt khác bắt đầu giúp ta cởi bỏ giải áo. Nhưng ta vẫn cực nóng, ta bắt đầu bất an vặn vẹo ở dưới thân hắc. Hắc càng ngày càng thờ dốt, hơi thờ phả vào người ta nóng hổi.

Cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng ta cũng không còn đầu óc đâu mà hỏi han nữa, chỉ thấy càng ngày càng nóng, mặc kệ hắc lột sạch quần áo trên người ta, đồng thời cũng tự mình lột sạch quần áo. Chỉ trong chốc lát sau, hai chúng ta trần như nhộng giống như hai đứa trẻ sơ sinh.

Môi hắc vẫn không ngừng lại, tay hắc bắt đầu chạy loạn lên trên người ta. Ta cũng không biết mình muốn cái gì, chỉ dính chặt vào người hắc theo

bản năng.

Hắn tạm dừng một chút, môi và tay tạm thời rời khỏi cơ thể ta, hai tay áp vào má ta kéo lại gần, ánh mắt như muốn nung chảy vạn vật : " Tiểu Chính, ngươi là bảo bối trân ái nhất của ta.

Sau đó, hắn bắt đầu ngẫu nhiên lấy môi ta, rồi nhấn mạnh một cái. Ta thấy mình như bị đâm xuyên qua, đau đến mức muốn hét lên. Tiếng hét của ta mất tăm trong miệng hắn, hắn hơi dừng lại một chút. Chỉ trong chốc lát, hắn tỏ vẻ thương xót hôn lên khóe mắt hoen nước của ta, khe khẽ nói : " Đừng khóc, bảo bối, hãy tin tưởng ta, hãy làm theo lời ta", vừa nói vừa chậm chậm co rút.

Ta tưởng mình rơi vào địa ngục, trong giây lát lại phát hiện ra mình đã lên thiên đường từ lúc nào.

Ta gào thét, ta rên rỉ. Trong lòng ta tràn đầy vui mừng, lại không thể kiềm chế được òa lên khóc nức nở. Có khi ta mạnh mẽ, muốn ghì chặt hắn vào trong cơ thể ta, có khi lại yếu đuối, chỉ muốn từ từ hòa tan trong ngực hắn. Ta càng lúc càng tham lam, càng muốn càng nhiều, cứ thế mà cũng tự thỏa mãn, như có được hết thảy tài phú trên thế gian.

Ta không còn biện pháp gì, chỉ có thể mặc kệ hắn, từng đám hoa lửa nổ bung trước mắt ta, những ánh vàng rực rỡ phun ra như mưa. Hết thảy cực kỳ mỹ lệ.

Chương 13 : Bị lừa đã thành thói quen

Kẻ lừa đảo ! Đại lừa đảo ! Ta thực phần nộ, ta nói với mọi người Trình Dục Chi là kẻ lừa đảo, nhưng chẳng ai chịu tin ta, đều dùng ánh mắt nhìn kẻ lừa đảo để nhìn ta. Oan cho ta quá!

Cái ngày hôm đó, sau khi gió êm sóng lặng, ta từ trong mê muội bất giác tỉnh lại, mới phát hiện ra, Trình Dục Chi mới vừa cùng ta làm cái chuyện mà từ lúc ba tuổi ta đã xem rồi sao. Rốt cuộc ta mới nhận ra, đất bằng dậy sóng, cái kẻ thoát nhìn trông mỹ mạo đáng kính lại là kẻ tối âm hiểm a.

Có điều ta cũng không vội tìm hấn tính toán sổ sách, sổ phân bì thăm của nữ Mộ Dung sắp tiến tới trước mặt ta, ta sợ hãi khóc lóc âm ỉ. Lần đầu tiên ta mới khóc lóc thảm thiết như vậy, Trình Dục Chi sợ hãi, vừa hôn lại vừa dỗ dành. Ta vừa nức nở vừa đem thân thể của mình kể cho hấn nghe, hấn mới thở phào một hơi, nhảy xuống giường cầm một viên thuốc, nói là thuốc tránh thai, ăn vào sẽ không mang thai.

Hấn ngậm lấy thuốc mớm cho ta, thuốc ta nuốt xuống rồi, đầu lưỡi hấn vẫn còn lưu luyến trong miệng ta, sao đó hai bên tương hổ, ta lại chìm vào mê man, sau đó ta bắt đầu thở dốc, khóc lóc, rên rỉ, rồi gào thét.

Lúc sau sóng êm gió lặng, ta mới nhớ ra chất vấn hiệu quả của thuốc. Hấn nói cho ta biết, thuốc kia nguyên là nghiên cứu bào chế vì nữ nhân của nhà Mộ Dung, chẳng qua là lúc thuốc chế tạo xong, Mộ Dung Thiên Thiên đã chết, ta lại che giấu giới tính, nên mới không giao cho Mộ Dung. Hiệu quả của dược cũng không có vấn đề gì, cũng không có tác dụng phụ, cũng phải mười năm rồi, có mấy trăm người thử nghiệm rồi.

Lúc này ta mới có thể yên tâm được. Sau đó ta mới biết, hấn đã sớm biết ta là nữ nhân, cái tên âm hiểm này, vậy mà không chút động tĩnh bao nhiêu năm như vậy, cứ như vậy lẳng lặng mê hoặc rồi ăn sạch ta. (Trình Dục Chi chú giải : gặp cái tên ngoan độc khôn khéo như thế, trừ phi dùng tà chế tà, không còn phương pháp nào khác)

Từ đó về sau, mũi hai bọn ta cũng không đổ máu cam nữa. Rốt cuộc ta cũng biết chày giã thuốc là cái gì, hóa ra ta ngủ chung với sói nhiều năm như vậy, đúng là nguy hiểm trùng trùng ngay bên gối ahhh.

Một viên thuốc tránh thai có tác dụng trong năm ngày. Những lúc ở nhà giải phiền, chúng ta thường ở một chỗ xem yêu tinh đánh nhau, thành thực một câu, cái cảm giác kia cũng dễ chịu. Mỗi lúc Trình Dục Chi nhìn ta đắm đuối, cứ như ta là bảo bối trân quý nhất trên thế giới này, ta cảm thấy chỉ cần hắn nhìn ta như vậy, cho dù không kiếm được tiền cũng chẳng sao.

So với trước kia, Trình Dục Chi càng dung túng ta hơn. Hiện tại hắn đã biết ta là nữ nhân, cho nên chính ta cũng được hắn giúp đỡ tắm sạch, chẳng qua lần nào công đoạn cuối cùng đều chạy lên trên giường. Như vậy, sau một thời gian nhờ hắn giúp đỡ tắm rửa, trên người ta cũng có hương vị của hắn, chính vì vậy, từ đó về sau ta vẫn tiếp tục nhờ cậy hắn.

Cũng sau đó không lâu lắm, ta với Trình Dục Chi cùng về nhà hắn. Hắn nhanh chóng giúp ta thay nữ trang, búi qua loa một cái búi tóc mỹ miều, lúc ta vừa ở trên xe xuống, ánh mắt của mọi người đều dán chặt vào ta.

Hắn dẫn ta, lúc thấy cha mẹ hắn nhớ bắt chước hắn gọi là cha mẹ, nói như thế có thể có tiền lì xì, ta liền làm theo. Quả nhiên cha mẹ hắn mặt mày hớn hứa đưa cho ta một cái phong bao lì xì đỏ thắm, ta nấn nấn thử, ôi chao trong đó ngân phiếu đầy cộp.

Mẫu thân của hắn lại bắt đầu sờ tay ta, lại sờ mặt ta, khen ta thật xinh đẹp, bây giờ ta mới biết, hóa ra lần trước nàng đã biết ta là nữ nhân.

Vài ngày sau, nhà họ giảng đèn kết hoa mở tiệc vui, Trình Dục Chi nói có thể thu được rất nhiều tiền mừng, chỉ cần ta ngoan ngoãn mặc quần áo tân nương cùng hắn bá thiên địa, thì toàn bộ số tiền này sẽ vào tay ta, ta liền làm theo. Dù sao ăn cũng bị ăn rồi, lúc này cũng chả cần làm cao gì nữa.

Đêm tân hôn, Trình Dục Chi vén khoắn voan đỏ của ta lên, lại dùng ánh mắt ngất ngây lòng người của hắn nhìn ta, nói ta là cô nương xinh đẹp nhất trên đời. Hắn lại giúp ta tẩy trang, cởi hồng y, lại bắt đầu hôn ta ngọt ngào, bắt đầu yêu ta.

Sau trận mưa mưa gió gió, hắn lại cầm lấy mái tóc đen xõa dài trên gối của ta, tết chung với tóc của hắn thành một bím tóc nhỏ, sau đó hắn tình ý nồng nàn hát cho ta nghe một bài hát :

Châm tiền phát tận thiên bàn nguyện, Yếu hưu thả dải thanh sơn lận。

Thủy diện thượng xứng chuy phù, Trục dải hoàng hà triệt đề khô

Bạch nhật tham thân hiện, Bắc Đẩu hồi nam diện.

Hưu tức vị năng hưu, Thả dải tam canh kiến nhật đầu*

Hắn nói, từ nay về sau, chúng ta chính là một đôi vợ chồng, là một thể, sống đồng giường, chết đồng huyết. Từ nay về sau, hắn là của ta, ta là của hắn.

Mấy lời phía trước của hắn thì ta đồng ý, xa hắn ta không ngủ được, đương nhiên là phải đồng giường. Hắn chẳng may khuất núi, không bao lâu sau ta cũng sẽ chết vì thức nhiều quá, đồng huyết cũng được. Nhưng câu nói kế tiếp ta không đồng ý, ta nói với hắn, hắn là của ta, ta là của ta, cả hai chúng ta là của ta.

Hắn búng nhẹ vào mũi ta nói ta là một kẻ tham tiền, sau đó lại nói, hết thảy mọi thứ của hắn đều là của ta. Ta nghe vậy mới cực kỳ cao hứng, liền chủ động hôn hắn, chỉ trong lát sau mưa mưa gió gió lại quật khởi, ta hoàn toàn có được hắn, nhưng cũng dâng hiến ra chính bản thân mình.

Trừ việc tết chung tóc làm ta bị kéo da đầu mấy lần liền, đêm tân hôn của ta phải nói là thực hoàn mỹ.

Sau ngày tân hôn, ta dâng trà cho cha chồng mẹ chồng, lại nhận được một cái phong bao lì xì đỏ thắm.

Bất quá không phải ta chỉ biết chiếm lợi về mình, đến cái tên của ta cũng không có. Trong gia phả nhà họ, tên ta đổi thành "Trình Mộ Dung thị"

Ngay từ đầu mẹ chồng ta đã cho rằng ta chỉ là một cô nhi, sau đó biết ta là người nhà Mộ Dung thì bắt đầu choáng váng, sau đó lại biết ta vẫn thường dùng thuốc tránh thai, lại càng ngây người. Sau đó có một ngày, nàng hỏi ta rất cẩn thận : "Nếu Dục Chi nạp thiếp, con có bằng lòng hay không"

Ta gật đầu : " Không sao cả, thích nạp mấy người thì nạp"

Nàng lộ vẻ vui mừng, kéo tay ta khen : " Con thật là một tiểu hài tử biết lo cho đại cục"

Ta bổ sung thêm một câu : " Bất quá sau khi vào cửa họ không được cướp Dục ca ca của ta, buổi tối Dục ca ca vẫn phải ngủ cùng ta"

Sắc mặt vui mừng của nàng hơi giảm đi một chút, nàng nói : " Như vậy nạp thiếp để làm gì ?"

Ta đáp : " Càng nhiều người càng vui chứ sao"

Nàng lắc đầu, thở dài rồi thôi.

Vốn ở chỗ này ta kiếm được rất nhiều thứ béo bở, vui đến quên cả trời đất, có điều ta không chịu nổi cảnh mẹ chồng cứ nhìn ta thở ngắn than dài, cứ nói cái gì " Bất hiếu có ba cái, cái lớn nhất là không có con nối dõi". Ta bắt đầu thấy phiền, quyết định trở lại Nam Kinh làm thái giám còn hơn.

Vì thế, sau hai tháng thăm viếng, chúng ta lại trở lại Nam Kinh, tiếp tục cuộc sống trước kia.

Hai năm sau, vẫn không có việc gì xảy ra với ta. Sự an tâm của ta với hần lại bắt đầu nổi lên, dần coi hần trở thành một bộ phận không thể thiếu đối với ta.

Trình Dục Chi từng muốn đến nhà ta bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu thỉnh tội, nhưng ta đã ngăn lại. Người nhà ta mà biết được, ta không thể yên yên ổn ổn mà sinh sống. Hơn nữa, nếu có người biết ta tìm được kẻ nam nhân tốt như vậy, ác danh một đời của ta sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Có một ngày, ta đang huênh hoang đi lại trên đường, nhìn quanh xem có thể có việc gì để bắt chẹt ra tiền. Bất chợt có một nam nhân cao to mạnh khỏe ngăn ta lại, hưng phấn nói : " Ngươi là tiểu thập phải không, có phải hay không ? Ánh mắt này của ngươi rõ ràng là ánh mắt của nhà Mộ Dung. Ta là lục ca ca á" Hần thấy ta có vẻ chần chừ, liền chỉ vào vết sẹo trên trán nói "Ngươi đã quên rồi sao, cái này cũng nhờ ngươi ban cho cả"

Rốt cục ta đã nghĩ ra, cũng không nhiệt tình lắm nói : " A, lục ca, ngươi đi đâu mà lại đây? Đã từng về nhà chưa ?"

Hần cũng thực cao hứng nói : " Chúng ta đều đã về nhà rồi, chỉ còn sót mỗi ngươi. Ngươi không cần lo lắng gì về việc có kẻ muốn ám sát bọn ta, mấy năm nay huynh đệ bọn ta liên thủ đã chiếm được năm danh vị đầu bảng trên giang hồ. Chúng ta đã phát động cái bang đi tìm ngươi đây"

Mấy năm nay ta vẫn theo đường quan lộ, không để ý đến chuyện trên giang hồ, bất quá ta cũng không hứng thú với chuyện này. Ta cũng thật thân thiết nói : " Lục ca, sản nghiệp của ta hiện tại phát triển ra sao rồi ? Có lỗ vốn hay không ?"

Hần liền cười to : " Tiểu thập ơi, sao mà ngươi không chút thay đổi so với lúc trước vậy, chỉ nhớ mỗi đến tiền. Yên tâm, sản nghiệp của ngươi còn lớn hơn cả ngày xưa."

Lúc này, hần mới chú ý đến cách phục trang của ta : " Oái, tiểu thập, sao ngươi lại mặc quần áo thái giám vậy ?"

Ta không thèm để ý nói " À, hiện tại ta là đại thái giám giám sát nội cung"

Sắc mặt hần trở nên xám ngoét, hần khổ sở hỏi ta : " Tiểu thập, mấy năm nay rốt cuộc ngươi đã phải chịu những khổ sở gì vậy ? Vì sao lại rơi vào tình trạng này ? Có phải vì vậy mà ngươi không chịu trở về nhà không vậy ?"

Ta thực không hiểu hỏi : "Cái gì mà rơi xuống tình trạng này ? Hiện tại ta làm ăn cũng rất được, kiếm được không ít tiền đâu"

Hắn bắt đầu ôm lấy ta nhe răng khóc : " Tiểu thập, đừng trách các ca ca đã không thể bảo vệ được ngươi, làm ngươi khổ một đời à"

Ta cảm thấy rất nực cười, cả chín tên bọn họ liên thủ cũng không đánh lại một mình ta, lấy cái gì mà bảo hộ ta đâu"

Đúng lúc này, Trình Dục Chi đã xem bệnh cho người ta xong xuôi trở lại tìm ta, thấy ta đang đứng ôm chặt kẻ khác, liền nóng nảy kéo ta vội ra ngoài, hỏi : " Tiểu Chính, có chuyện gì vậy ?"

Lục ca ta cũng thoát khỏi bị thương, hỏi : " Tiểu thập, hắn là ai vậy ?"

Trình Dục Chi đứng là ngu như bò, nói : " Ta là nam nhân của nàng"

Sắc mặt lục ca lập tức trở nên xám xịt, có vẻ bị đả kích nặng nề run run chỉ vào người ta nói " Tiểu thập, ngươi, ngươi, tại sao ngươi lại biến thành như vậy ? Ngươi yêu tiền còn chưa đủ, ngươi lại hoàn toàn trở thành một kẻ đội tai thỏ rồi. Ngươi làm mất sạch mặt mũi của nhà Mộ Dung ta " Nói xong mấy từ đó, lập tức chạy mất tăm.

Trình Dục Chi hỏi : " Quái nhân kia là ai vậy ?"

Ta bĩu môi : "Lục ca nhà ta, từ nhỏ đã có tật xấu bày huây, khóc một lúc xong lại cười."

Mấy ngày kế tiếp, ta không ra khỏi cửa, cũng không cho Trình Dục Chi đi khám bệnh tại nhà. Lục ca nhà ta kia từ nhỏ đã thích gây chuyện thị phi, khẳng định sẽ mang chuyện này nói ra ngoài. Trưởng bối nhà ta tuyệt nhiên sẽ không bỏ qua cho Trình Dục Chi. Ta bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng.

Quả nhiên, tới ngày thứ năm, cha ta đã xuất hiện.

Trình Dục Chi kính cẩn hành lễ với hắn : " Nhạc phụ đại nhân"

Cha ta cũng không thêm đề ý tới hắn, chẳng qua chỉ bảo với ta : " Tiểu thập, con mau trở về cùng với cha, con đã quên cô cô của con chết như thế nào rồi sao ?"

Ta ôm lấy Trình Dục Chi nói : "Muốn ta trở về cũng không sao, người chấp nhận hắn đi, ta với hắn cùng nhau về"

Trình Dục Chi tỏ vẻ rất lễ phép nói : " Nhạc phụ đại nhân, xin người yên tâm, con nhất định sẽ chiếu cố nàng thật tốt, sẽ không để bị kịch của cô cô tái hiện trên người nàng."

Cha ta bị phần hét lên " Ngươi nghĩ rằng có thể thực hiện được việc này sao ? Kế hoạch cả nhà chúng ta khổ tâm gây dựng mười mấy năm, nay hoàn toàn hủy ở trong tay ngươi, cái tên hỗn đản này, mau xem ta đây" Nói xong lên vung chưởng hướng về phía Trình Dục Chi.

Ta vội vàng ngăn cản : " Cha, hấn là Diêm Vương Sầu, y thuật tốt lắm"

Tay của cha ta cũng không chịu rút lại : " Diêm Vương Sầu thì có ích gì ? Bao nhiêu năm như vậy, chúng ta cũng không ít lần tìm Diêm Vương Sầu chữa trị, có lần nào cứu được đâu ?"

Ta tiếp tục ngăn người lại " Bây giờ không giống với trước kia, nhà bọn họ chế tạo ra một loại thuốc tránh thai, ăn vào sẽ không có tiểu bảo bảo. Từ lúc dùng thuốc, ta với hấn ở chung hai năm rồi, cũng chưa có chuyện gì xảy ra"

Cha ta nổi giận phát run : " Cái gì, ngủ với con gái nhà người ta lâu như vậy mà không đáng đánh đòn sao ?"

Ta lại tiếp tục ngăn lại : " Ta cũng ngủ với hấn, không thiệt thòi chút nào"

Cha ta ngừng tay, tức giận đến mức thở hổn hển : "Cái tên nghịch tử ngỗ ngược này, nếu người còn coi ta là cha người, lập tức cút ra ngoài, để ta đánh chết tên hỗn đản này"

Ta không nhượng bộ chút nào : " Không được, hấn là của ta, chẳng ai được động tới hấn cả"

Cha ta tự biết đánh không lại ta, lại ngửa mặt lên trời rên rỉ : " Trời ơi, ta đã nuôi lớn một con sói không nanh** aaaaa!. Rồi bỏ lại một câu : " Họ Trình kia, nhà Mộ Dung ta sẽ không bỏ qua cho người" Sau đó nhảy ra ngoài tường

Ta đứng phía sau tỏ ý không phục, rõ ràng nuôi lớn ta toàn bằng tiền của ta chứ.

Không lâu sau, Mộ Dung gia phát ra lệnh " Diệt Trình", các ca ca, bá phụ ta, thậm chí cả ông nội bà nội cũng chống gậy tới đây. Lục thân*** không nhận của ta tính ra cũng chưa đủ hỏa hầu, ta vẫn không đành lòng hạ sát thủ, đành điểm huyết bọn họ rồi mượn cớ kiệu khiêng trở về, để rồi vài ngày sau họ lại tiến đến.

Bọn họ cứ quay đi quay lại như vậy, làm nhiễu loạn cuộc sống của ta và Trình Dục Chi, lại hao tổn tiền bạc của ta, làm ta thấy thực phiền não. Chính vào lúc này, hoàng thượng lại chế tạo bảo thuyền, muốn phái người đi điều võ giương oai ở nước khác, để chứng minh Trung Quốc rất giàu mạnh. Ta liền anh dũng báo danh.

Chờ lúc người nhà của ta nhận được tin tức, ta và Trình Dục Chi đã lên trên thuyền mất rồi, bọn họ chỉ còn thấy đôi canh buồm cô tịch thấp thoáng nơi chân trời xa thẳm.

-----

* Lược dịch :

Kết tóc bên gối với bao nguyện cầu, muốn bên nhau cho đến lúc thanh
son sụp đổ

Đặt một cái cân ở trên mặt nước, đợi cho đến lúc Hoàng Hà cạn khô.

Ngày đang dần dần rạng, sao Bắc Đẩu đã khuất về phương nam,

Mãi mãi không bao giờ rời bỏ, bên nhau cho tới lúc bạc đầu.

** Nguyên văn : bạch nhãn lang : sói mắt trắng. Nguyên sói sinh ra
mắt đỏ quạch, dữ tợn khôn lường. Sói mắt trắng hàm ý con sói lạc loài, sinh
lầm, không dữ tợn giống loài sói.

*** Lục thân : bao gồm cha mẹ, vợ(chồng) con, anh chị em.

Chương 14: Vận mệnh gắn chặt lấy

Lúc mới lên thuyền ta hôn mê mất vài ngày, sau cũng thích ứng. Lần này đầu tiên đến Chiêm Thành, đi qua Trảo Oa, cuối cùng là đến Cổ Lý.

Xuất phát được chừng hai tháng, ta bắt đầu say tàu, nôn mửa khủng khiếp. Trình Dục Chi sau khi bắt mạch bắt đầu lo lắng sợ hãi, cuối cùng mới thú thật với ta, rằng ra đã có bầu. Hồi trước, bởi vì đi vội vội vàng vàng, quên mang theo "Tránh thai hoàn", có hai lần không tiết chế nổi, không nghĩ tới việc đã dính phải vấn đề này.

Ta vừa đập chân vừa khóc lóc ầm ĩ, Trình Dục Chi lập tức cam đoan với ta, nhất định sẽ không để ta xảy ra việc gì cả. Có điều hắn lừa ta không ít lần, ta còn có thể tin tưởng được hắn sao ?

Thời gian sau nôn mửa có đỡ hơn một chút, ta bắt đầu đuổi giết Trình Dục Chi, cái tên giáo hoạt này, không biết đã luyện thành Lãng Ba Vi Bộ tới tầng thứ chín từ lúc nào, lẩn nhanh như chuột làm ta đuổi không được. (Trình Dục Chi chú giải : Ta hay bị mất ngủ, ai bảo là không có phúc ? Tính ra ta vẫn là kẻ nhìn xa trông rộng, không luyện tốt công phu chạy trốn thì sao dám sờ mông lão hồ)

Mỗi ngày trên thuyền chỉ thấy thân ảnh truy qua đuổi lại giữa hai chúng ta.

Đội ta chạy đã mệt, hắn lại ôm ta về khoang thuyền, hôn ta, dỗ dành ta, sau đó bắt đầu cho yêu tinh đánh nhau. Hắn nói rằng, sau khi có bầu thì cũng không cần lo lắng lắm, không cần giữ gìn như lúc trước hai tháng.

Cứ như vậy bảy tháng dần trôi qua. Bởi vì trước kia ta mang thất lung hộ thân, thất vào trong bụng to đùng, ta lại thường bận quần áo rộng thùng thình, vì vậy cũng chẳng ai hoài nghi. Chẳng qua ta ở cái chỗ này trong một thời gian dài, có thể nói lúc nào ta cũng thất một cái thất lung to tướng. Thật ra thất lung của ta rất nhỏ, Trình Dục Chi thường nói tiểu bảo bối không chịu được nếu bị bó chặt.

Trước lúc ta sinh mấy ngày, Trình Dục Chi nói với bọn họ rằng ta mắc bệnh truyền nhiễm, cần cách ly trị liệu. Bọn họ đưa đôi ta đến một hòn đảo nhỏ, dựng cho một căn lều trại và lưu lại rất nhiều đồ tiếp tế, rồi mới ly khai, còn nói một tháng sau sẽ tới đón bọn ta.

Sau đó, trải qua một đêm thống khổ giãy dụa, ta cắn chặt lấy cánh tay của Trình Dục Chi, cuối cùng hài nhi cũng được sinh ra, một tiểu nam hài khô quắt như một con khỉ con, nhưng ta còn sống.

Trình Dục Chi lo liệu cho mẹ con ta xong liền ngã lăn xuống đất hôn mê bất tỉnh. Hay thật, lại để cho vị sản phụ một nhọc là ta đây phải tiếp cho hấn chút nội lực, lới lay tỉnh hấn được.

Hắn vừa tỉnh lại liền ôm lấy ta bắt đầu khóc lóc " Bảo bối, bảo bối. Ta rất sợ người sẽ rời bỏ ta, người mà có chuyện gì ngoài ý muốn, ta cũng không sống nổi" Hắn khóc lóc y như một đứa trẻ con trong một lúc rất lâu.

Sau này hấn mới nói cho ta biết, mấy tháng kia hấn cũng thật sợ hãi, nhưng cố nén. Hấn không dám dùng thuốc sảy thai, đành phải cùng ta vận động, hy vọng ta có thể sinh non một cách tự nhiên, không ngờ được là đứa bé này lại bám vào mẹ chắc như vậy. Đến lúc lên đảo này, hấn đã chuẩn bị tốt tinh thần, nếu sống thì sống cả hai, nếu chết thì cả hai cùng chết. Ông trời còn thương, cuối cùng cũng đi qua nổi.

Hóa ra mấy tháng nay hấn cứ nheo nhéo nói rằng không có việc gì, là lừa ta. Nghĩ lại chút nữa cái mạng nhỏ của mình cũng không còn, ta bắt đầu nổi giận, có điều thấy hấn khóc lóc thảm thiết như vậy, nắm tay giao lên của ta thế nào cũng không hạ xuống nổi. Thôi đi, thế nào đi chăng nữa, không phải ta vẫn còn sống hay sao.

Lúc thuyền đến đón bọn ta, thấy thừa ra một đứa trẻ. Trình Dục Chi nói nhất được ở trên đảo, hấn chuẩn bị thu dưỡng làm hài tử. Người trên thuyền cũng chẳng nghi vấn gì, thân nhiên tiếp nhận chuyện này. Thật không công bằng. Tại sao ta nói thật thì không ai tin, mà hấn nói dối trắng trợn như vậy cũng chẳng ai hoài nghi.

Sang tháng, có một ngày Trình Dục Chi cùng ta đi tản bộ trên sàn tàu. Đi đến bên ngoài phòng bếp, lại nghe trộm thấy tiếng của hai tên tạp dịch đang bàn tán với nhau.

Giáp nói : " Trình tiên sinh thật đáng thương. Cứ thế bị cái tên ma tinh kia chiếm giữ."

Ất nói : "Cũng không phải đâu, mấy tháng trước thấy Trình tiên sinh bỏ chạy bị hấn đuổi theo, không ngờ là vẫn bị bắt được"

Giáp nói : "Trình tiên sinh là một người tốt như vậy, cuối cùng lại dính dáng với cái tên ma tinh bất nam bất nữ, cũng không có được con cháu lưu hậu, chỉ có thể nuôi một đứa con nuôi để truyền thừa hương khói. Ông trời cũng thật bất công mà."

Ất : " Haizz"

???????

Ta cảm tức nhìn Trình Dục Chi, hấn liền ôm ta vào lòng nói : " Bảo bối, ta vừa nghĩ ra một cách để phát tài, nàng có muốn nghe không ?"

Ta lập tức quên không nổi giận, hưng phấn hỏi : " Là cái gì ? Nói mau, nói mau ?"

Hấn nói : " Nàng thử nghĩ mà xem, nàng tùy tiện dạy ta chiêu thức Lăng Ba Vi Bộ, ta tùy tiện luyện một chiêu đã có trình độ như thế này, nàng chỉ cần viết lại mấy bí kíp võ học, khẳng định là có thể bán được vô khối tiền."

Ánh mắt ta lập tức sáng trưng lên như đèn pha, đúng vậy, tại cái đại dương mênh mông vô bờ này, ta muốn kiếm tiền cũng không có chỗ mà đi, rảnh rồi như vậy ngồi viết sách, chờ lúc trở lại trên đất bằng có thể đưa ra nhà in. Vì thế, ta bắt đầu viết sách, mà Trình Dục Chi thì phụ trách dưỡng dục hài tử.

Trên đường trở về, ta đã viết xong một cuốn sách, lúc ta vừa đặt dấu chấm cuối cùng, ngẩng mặt lên, chỉ thấy thuyền đi qua một hòn đảo nhỏ, trên đảo nở đầy Hương Nhật Quỳnh (hoa hướng dương), ta không suy nghĩ gì lập tức đặt bút viết mấy chữ " Quỳnh Hoa bảo điển" lên bìa, coi như làm kỷ niệm.

Trình Dục Chi nói, vật hiếm mới quý, cho nên quyền sách này chỉ in có mấy chục bản, ta ra lệnh cho Cái Bang truyền bá rộng rãi trên giang hồ, cuối cùng bán với giá trên trời, cuốn sách này năm đó trở thành bestseller. Chuyến này ta lời to, bạc chất đầy nhà. Đây là chuyện về sau.

Chúng ta đi cũng phải gần hai năm, cuối cùng chở về Đại Minh đầy một thuyền toàn kỳ trân dị bảo, được dân chúng nhiệt liệt hoan nghênh. Người nhà ta nhận được tin cũng vội vàng chạy tới.

Chúng ta phải qua giao hàng cho hoàng thượng, ta chọn một số đồ đáng giá kêu hoàng thượng ban thưởng cho ta, toại nguyện rồi mới vui vẻ đi ra. Bởi vì Trình Dục Chi không có chức quan, cho nên ôm hài tử về nhà trước. Đến lúc ta về nhà, đã phát hiện hấn bị người nhà Mộ Dung bao vây xung quanh.

Cha ta nổi giận quát hấn : "Tiểu tử họ Trình kia, chuẩn bị chịu chết đi" Nói xong rút kiếm chỉ vào hấn."

Cục cung đã được hơn một tuổi, liền bi bô chỉ vào người cha ta kêu " Người xấu, người xấu"

Trình Dục Chi vội ngăn nó lại : " Cục cung, không được vô lễ với ngoại công"

Cha ta vừa nghe thấy mấy chữ đó, thân thể loạng choạng, run lẩy bẩy nói " Ngoại công ??? Chẳng lẽ là tiểu thập nhà ta sinh ra ?? Nói vậy thì tiểu thập nhà ta, chẳng lẽ .... chẳng lẽ ????" Cha ta mắt hồ rung rung, bi phần kêu lên " Tiểu thập, cha sẽ giết tên hồn đản này đền mạng cho ngươi" Nói xong đâm thẳng tới phía Trình Dục Chi.

Ta vội vàng nhảy vào trận chiến, hóa giải thế kiếm của cha ta. Cha ta lại tiếp tục hươ kiếm, vừa hươ vừa kêu to " Đừng ngăn cản ta, ta phải báo thù cho tiểu thập nhà ta"

Ta liền hắt văng kiếm của người ra " Cha, ta không sao cả, người báo thù cái gì chứ ???"

Người vừa nhìn thấy ta, liền ngậy người ra một chút, rồi hỏi : "Tiểu thập ? Ngươi còn sống sao ? Thế đứa nhỏ kia từ đâu ra ? Có phải tên hồn đản kia ăn vụng ở bên ngoài ????"

Các caca của ta thấy vậy liền kêu lên âm ỉ : "Hắn dám có lỗi với ngươi sao, đánh chết hắn luôn"

Ta hét lớn một tiếng : " Âm ỉ cái gì, đứa nhỏ này là do ta sinh"

"Cái, cái gì ?? Ngươi, ngươi sinh sao ? Có đúng là ngươi sinh không ?" Tất cả mọi người đều ngây dại, tỏ ý không tin được.

Ta khẳng định như đinh đóng cột : " Đúng là do ta sinh, ta đã nói y thuật của hắn rất giỏi mà"

Cha ta nhìn kỹ cục cưng, cuối cùng gật đầu nói : " Đúng vậy, giống hệt như tiểu thập hồi nhỏ, đúng là do tiểu Thập sinh ra. Ông trời phù hộ mà. Nữ nhân nhà Mộ Dung chúng ta rốt cuộc có thể sống tới già rồi"

Người ném kiếm bỏ nhào vào trước mặt Trình Dục Chi kéo tay hắn, nước mắt giàn giụa đầy vẻ sám hối : " Con rể ngoan, cha già rồi nên hồ đồ, con không nên trách ta"

Trình Dục Chi mỉm cười nói : "Cha, ngài đừng nói như vậy, ngài giáo huấn ta là lẽ đương nhiên. Cục cưng, mau gọi một tiếng Ngoại công đi"

Cục cưng nhõng nhẽo kêu một tiếng : "Ngoại công"

" Ôi chao, bé ngoan, mau để ngoại công ôm một cái nào" Cha ta nước mắt nước mũi tèm lem ôm chặt lấy cục cưng, lại quay đầu trách cứ các caca ta "Em rể các ngươi đi đường mệt nhọc, còn không mau mang ghế ra cho hắn ngồi. Lại đi nấu đồ gì cho hắn tắm rửa một chút. Tiểu bát, mau chạy ra biệt viện thông báo tin tức này cho nội công với nãi nãi."

Chỉ chốc lát sau, người nhà ta chạy đến hết, ôm cục cưng vừa khóc vừa cười, thấy Trình Dục Chi thì cảm động đến rơi nước mắt, lúc đó mà có cái bàn thờ Phật ở đó, không khéo bọn họ lập tức rước hắn lên ngồi mất.

Nãi Nãi ta xúc động nhất, kéo tay Cửu ca của ta, chính là đứa bé mà ngày xưa cô cô ta để lại, vừa kéo vừa khóc " Tiểu Cửu đáng thương, mẹ người, nếu có thể gặp vị thần y giống như em rồi người vậy, thì cũng không đến nỗi bỏ lại người sớm quá"

Tam ca ta nắm tay Trình Dục Chi nói đầy cảm kích : "Muội phu à, may mà có người. Rồi cuộc nữ nhân của ta có thể đường đường chính chính trưởng thành rồi."

Kích động qua đi, người một nhà nhất nhất làm lễ chào hỏi, mặt mũi Trình Dục Chi xám ngắt, bởi vì hắn còn lớn hơn tiểu ca ca của hắn tới chín tuổi. Đáng đời, ai bảo trâu già đòi gặm cỏ non cơ ha ha.

Chương 15 : Vì sao phải đi Tây Dương

Hai ngày sau, cha mẹ chồng ta cũng tới đây, nhìn thấy cục cưng cũng cực kỳ mừng rỡ, mẹ chồng ta không chút than thở, lập tức coi ta như bảo bối, tự tay xuống bếp làm đồ ăn cho ta.

Trình Dục Chi và cha chồng ta cùng nhau thảo luận tình huống của ta, lại xem lại bệnh án lúc trước của nữ nhân nhà Mộ Dung, cuối cùng mới đưa ra kết luận.

Hóa ra, nữ nhân nhà Mộ Dung có thể chất đặc thù, một khi có thai, tất cả chất dinh dưỡng sẽ bị hài tử hấp thu hết. Mà lúc đang mang thai, đương nhiên người nhà chăm sóc cẩn thận, ăn ngon lại ít vận động, đương nhiên thai sẽ lớn quá, thành ra khó sinh (xin xem lại chương I, Mộ Dung Thiên Thiên lưu lại một hài tử béo tốt) Hơn nữa, trong cơ thể nữ Mộ Dung có một luồng hàn khí (thảo nào ta sợ lạnh như vậy) sinh xong huyết khí thay đổi trở nên yếu ớt nên không thể chống đỡ được hàn khí xâm nhập, bởi vậy mới tử vong.

Trong lúc ta mang thai, Trình Dục Chi vì muốn ta sinh non, nên vẫn bắt ta vận động, lại không thêm bồi bổ cho ta, như vậy hài tử cũng nhỏ hơn bình thường. Mà lúc đó chúng ta đang tới một địa phương cực nóng, trong đó có loại quả tên gọi là Hỏa Long có nhiệt tính rất mạnh, lúc đó Trình Dục Chi nhắm mắt làm bừa, cái gì cũng tổng cho ta ăn, thành ra trong cơ thể ta có một luồng nhiệt khí, có thể chống đỡ được hàn khí. Bởi vậy ta có thể vượt cạn an toàn.

Lúc này mẹ chồng ta đã nấu cơm xong, liền kêu cả nhà vào ăn cơm, ta vừa đến trước bàn đã che miệng nôn khan, Trình Dục Chi bắt mạch xong, lại nói ta có tin vui. Trình Dục Chi và cha chồng ta lại thương lượng, tốt nhất ta lại nên đi hải ngoại sinh cho an toàn.

Trình Dục Chi tự cầu kiến hoàng thượng, nói rên sất lúc còn đang nóng, tốt nhất nên thừa dịp gió thuận chiều, tiếp tục đi Tây Dương để đám man di kia có ấn tượng sâu sắc. Hoàng thượng cũng dễ bị thuyết phục, lại còn cực kỳ cảm kích Trình Dục Chi " Thân ở giang hồ mà vẫn lo lắng đến việc nước, thật là tấm gương sáng cho người đọc sách trong thiên hạ"

Cứ như vậy, mới về nhà chưa được nửa tháng, ta với Trình Dục Chi đã lại lên thuyền, nhằm thẳng hướng Tây Dương

Cục cung lưu lại trên đất bằng, Trình gia với Mộ Dung gia vì tranh chấp quyền nuôi dưỡng cục cung mà xảy ra một trận đại chiến, sau bởi vì cục cung mang họ Trình, Mộ Dung gia đành chịu thất bại. Đợi đến lúc chúng ta lên thuyền, mới phát hiện ra cha mẹ ta và mấy vị caca cô tình trốn lên theo, hóa ra bọn họ nhằm vào đứa bé đang ở trong bụng ta kia, tính tiên hạ thủ vi cường.

Trên đường đi, hàng ngày bọn họ đều kiếm ta tỷ võ để tránh cho thai nhi quá lớn. Chẳng qua ta không khoan dung với họ như đối với Trình Dục Chi, ngày nào cũng đánh cho bọn họ bầm dập mặt mũi. Trình Dục Chi cho rằng đó cũng không phải là cách hay, liền nảy ra một sáng kiến, mỗi khi đến một địa phương nào đó ta lại ra khiêu chiến cao thủ đệ nhất ở đó, nhân tiện mở sòng cá cược, vừa có thể rèn luyện vừa kiếm được tiền.

Ta nghe thấy vậy liền vui mừng ôm chầm lấy hắn hôn mấy cái liền, không hổ là tướng công yêu quý của ta, càng ngày càng biết cách làm giàu.

Trên đường đi tới đâu ta khiêu chiến đến đó, thắng được không ít tiền. Bởi vì ta chẳng thua bao giờ, lại đến từ đông phương, nên những người ở hải ngoại đó đều tôn xưng ta là "Đông Phương Bất Bại" Cứ như vậy danh ta trên vạn người, chịu sự kính ngưỡng ở cả hải ngoại.

Về sau, năm Vĩnh Lạc thứ bảy, ngày mừng mười theo tết Tây Dương, ta lại sinh nhóc thứ ba và thứ tư.

Sinh xong nhóc thứ tư, ta cũng không muốn sinh nữa, nhưng Trình Dục Chi cũng thực tham lam, hắn nói bốn đứa đều là con trai, hắn muốn có một nữ nhân đáng yêu giống ta, hắn tìm một đồng phương thuốc cổ truyền hướng dẫn cách sinh nữ nhi, nhằm thỏa mãn nguyện vọng được có một đứa con gái. Vì thế, năm Vĩnh Lạc thứ mười lăm, một lần nữa ta lại tới Tây Dương, sinh ra đứa con thứ năm.

Lần này rốt cuộc cũng là một nữ nhân, Trình Dục Chi mừng rỡ như điên, ôm ta hôn hít âm ỉ, làm ta thấy ta vừa làm được một chuyện cực kỳ phi thường vĩ đại. Nhưng sau này ta cũng hơi hối hận một chút, bởi vì phần nửa sự chú ý của Trình Dục Chi đã chuyển qua người khác, ta cũng hơi mất hứng.

Trình Dục Chi liền nói, trên đời này hắn yêu nhất là ta, nhưng có một điều đáng tiếc, đó là hắn chưa thấy bộ dáng lúc nhỏ của ta, vì vậy mới yêu thích nữ nhân như thế, hy vọng có thể thấy được hình ảnh trước đây của ta từ trên người nó.

Các người cũng biết, Trình Dục Chi cực kỳ am hiểu cách thức để người ta tin tưởng hắn, cho nên cuối cùng ta cũng bị hắn dụ cho vui vẻ trở

lại.

Lúc trước đứa thứ nhất và thứ ba bị cha mẹ chồng ôm đi, đứa thứ hai và thứ tư bị cha mẹ đẻ ta mang đi. Vừa nghe tin đứa thứ năm là một nữ nhân cực kỳ quý hiếm của nhà Mộ Dung, Mộ Dung gia lập tức phát ra "Đoạt nữ lệnh", có cha mẹ ta dẫn dắt, các ca ca, bá phụ thêm cả nội công và nãi nãi đang nằm trên ghế cũng thường xuyên ghé thăm ta. Mà cha mẹ chồng ta cũng chưa bao giờ có nữ nhân, đương nhiên cũng gia nhập hàng ngũ tranh đoạt.

Nhà hai bọn ta trở thành một điểm buffer, người đến người đi, có điều bồi phận của chúng ta nhỏ nhất, không biết phải làm thế nào với họ. Sau đó, có một ngày, chuyện phòng the của chúng ta bị họ phá vỡ, cuối cùng Trình Dục Chi cũng nổi giận, lập tức nhảy khỏi giường, cầm lấy cái nôi có nữ nhi của ta mang ra ngoài cửa, quát lớn : " Các ngươi muốn cướp thì mang đi xa một chút"

Chỉ thấy phụ mẫu ta và phụ mẫu của Trình Dục Chi khe khẽ đỡ lấy cái nôi, vừa thảo luận vừa vội vàng chuồn đi.

Trình Dục Chi vẫn đứng ở cửa phòng, dùng dùng nổi giận, lần đầu tiên ta có thể thấy bộ dạng quần áo không chỉnh tề nổi giận dùng dùng của hắn, liền lặn ra giường cười khanh khách. Hắn thấy mình thất thố, thẹn quá hóa giận liền nhào tới bên người ta, hung hăng hôn ta, tiếp tục câu chuyện vừa bị bỏ lỡ.

Cứ như vậy, chúng ta bận rộn hơn mười năm, sinh năm hài tử, cũng không được nuôi một đứa nào. Sau Trình Dục Chi thấy vậy, liền nói cả đời này quản một bảo bối như ta đã đủ làm hắn mệt chết rồi, không còn hơi sức đâu mà quản tới con cháu.

Năm thứ mười chín thời Vĩnh Lạc, chúng ta lại tới Tây Dương là vì nữ nhi nhà tam ca của ta, ta có thêm một cháu trai, sau vợ chồng son bọn họ lưu lại hải ngoại.

Tới năm Tuyên Đức thứ sáu, Tuyên Đức đế muốn chấn hưng uy phong của Đại Minh, lại triệu ta đi Tây Dương, nhớ lại mấy lần trước ta đi đều chỉ vì sinh hài tử, đương nhiên không kiếm được bao nhiêu tiền, lần này không phải lo sinh con, có thể toàn tâm toàn ý lo tới việc kiếm tiền, đương nhiên lập tức vâng chỉ.

Trên đường trở về, Trình Dục Chi nói ta kiếm được nhiều tiền như vậy, cả đời này xài không hết, cuối cùng chỉ béo mấy đứa nhóc kia.

Ta nghe thấy vậy lập tức không vui vẻ gì, mấy thằng nhãi kia mỗi khi về nhà đều tranh Trình Dục Chi với ta, ta không đánh không được, bây giờ

lại để lại tiền cho bọn nó ư. Phì, lão tử mặc kệ, bây giờ lão tử phải lôi tiền ra xài, xài cho đến hết thì thôi.

Vì thế, Trình Dục Chi phao ngôn rằng ra bị bệnh nặng thập tử nhất sinh, mà trước đây để tiện làm ăn, căn cứ vào nguyên tắc một giọt máu đào hơn ao nước lã, ta đã thu nhận rất nhiều bang chúng Cái Bang lên thuyền làm việc. Ta đã nói với bọn chúng, nếu có thể cộng tác với ta một lần, kể từ sau, ta sẽ không đòi hoa hồng ăn xin của bọn họ nữa.

Nhờ có sự phối hợp của bọn họ, cuối cùng ta có thể " Chết" thành công. Sau đó, tại Ngưu Thủ Sơn ở Nam Kinh xuất hiện một ngôi : "Trịnh Hòa mộ"

Đến lúc đó, ta thay đổi mặc lại nữ trang, lấy lại tên Mộ Dung Hòa Chính cùng Trình Dục Chi nửa đường xuống thuyền, đi du lịch thiên hạ để tiêu sạch tiền.

Ngoại truyện : Quỷ Hoa bảo điển

Sau khi Quỷ Hoa Bảo Điển lưu truyền trên giang hồ, khiến cho thiên hạ mơ ước sẵn lòng, có một tên vọng tưởng độc bá võ lâm, mới tìm kiếm thu thập tất cả những bản Quỷ Hoa Bảo Điển, chỉ để lại một quyển, còn lại đốt sạch.

Về sau, bản Quỷ Hoa Bảo Điển này bị người đoạt tới đoạt lui.

Người đời sau không biết sự tình, nghe nhầm đồn bậy, lại truyền rằng Quỷ Hoa Bảo Điển do thái giám viết ra. Tính ra nói vậy cũng không hoàn toàn sai, Mộ Dung Hòa Chính quả thật từng là thái giám. Chẳng qua về sau lại gây ra hiểu lầm lớn hơn, nói chỉ có thái giám mới có thể luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, làm khổ không ít người.

Có một kẻ tên là Đông Phương Yếu Bạch chiếm được bản Quỷ Hoa Bảo điển này, vì tiết kiệm thời gian, vừa bắt được sách chưa kịp xem đã vung kiếm tự cung. Đến lúc mở ra trang thứ nhất, hàng thứ nhất không đầy đủ, chỉ còn có ba chữ rất mơ hồ không rõ nghĩa. Dù sao không phải ai cũng biết quý trọng sách vở, lại thêm sách này bao nhiêu năm qua lưu lạc qua tay không biết bao nhiêu nhân sĩ võ lâm, xương cốt còn lại như thế này cũng đã giỏi lắm rồi.

Đông Phương Yếu Bạch sau một hồi kiểm tra cẩn thận, nhận ra đại khái câu nói kia là mấy chữ "### này công, ## cung". Hắn âm thầm gật đầu, câu đầu tiên chắc nói là muốn luyện công thì cần tự cung

Đông Phương Yếu Bạch chiếu theo Quỷ Hoa Bảo Điển luyện thành tuyệt thế võ công, lại càng tin tưởng rằng những kiến giải của mình là đúng, vì vậy rút bút ra viết xen vào mấy chữ cho đủ "dục luyện thử công, tất tiên tự cung" (muốn luyện công này, cần phải tự cung)

(Trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh quay lại : Mộ Dung Hòa Chính lúc mới bắt đầu viết sách, để ấn bản đầu tiên gia tăng số lượng độc giả, thúc đẩy các vị đại gia bỏ tiền ra mua sách của nàng, nàng mới vung bút viết mấy câu "luyện hảo thử công, trại quá tác quan" (Luyện tốt công phu này, không ai có thể đấu nổi)(chữ 宮 (cung) và chữ 官 (quan) nhìn qua hơi giống nhau)

Từ đó về sau, bản Quỷ Hoa Bảo điển sửa đổi bắt đầu lưu truyền hậu thế (So với Đông Phương Yếu Bạch, Cao Ngạc cũng viết tiếp mấy hồi sau

của " Hồng Lô Mộng", nhưng có phần thật thà hơn)

Lời lẽ sai trái truyền lâu cũng có thể biến thành chân lý, vì vậy đa số mọi người đều vung đao tự cung.

Bọn họ nào có biết rằng, nếu không tự cung, cũng thể thành công, cho dù tự cung, vị tất thành công, nếu đã tự cung, chỉ đành vào cung.

Mặc dù tự cung nhưng cũng rất nhiều kẻ luyện công không thành công, đại bộ phận đều đổ xô tới hoàng cung xin làm hoạn quan. Lại vì sự nhiều chao ít, để tranh đoạt cơ hội, hết thấy bọn chúng đều tâm cơ ngoan độc, bày mưu tính kế, đi cửa sau, lợi dụng quan hệ, cho nên đám người có thể tiến cung được đều là những kẻ giả dối, trong đó nổi danh nhất là Ngụy Trung Hiền. Đại Minh triều bị hoạn quan những loạn, cuối cùng đi vào diệt vong.

Chỉ sợ Mộ Dung Hòa Chính không bao giờ ngờ tới chuyện này, mà chắc nàng cũng chẳng quan tâm.

Lại mấy trăm năm qua đi, rất nhiều sự thật đã bị chôn vùi trong bụi bặm lịch sử, đồng thời lại có rất nhiều sự thật bị bóp méo, trộn lẫn với nhau, thành một đám hỗn độn phức tạp. Ở Hồng Kông Trung Quốc có một người tên là Kim Dung nhân nghe được một số truyền thuyết ở bên ngoài, liền viết bộ "Tiểu Ngạo Giang Hồ", hắn lại mang Đông Phương Yển Bạch và Đông Phương Bất Bại trộn lại thành một người.

Vì thế cái người mấy trăm năm trước được người Hoa tự hào, bắt đi tộc kính ngưỡng, danh hiệu vinh quang đó liền biến thành một truyện cười.

Nếu Mộ Dung Hòa Chính sống đến tận bây giờ, nhất định phải hung hăng đập cửa vào cho Kim Dung một đám. Về phần có khôi phục danh dự hay không, hắn nàng cũng không để ý.

Truyện bên lề :

1. Một số sự thực

Mộ Dung đại bá nói " Tiểu Chính chẳng qua bắt đổi tên sản nghiệp thành tên nàng, kỳ thật chúng ta thích tiêu xài thế nào nàng đều mặc kệ"

Người hầu nhà Mộ Dung nói : " Nô bộc nhà bọn họ đã ngộ cực kỳ tốt, con cháu mà được vào làm thì còn tốt hơn. Lúc đấy vì thái bót người làm mà tổn không ít công sức"

Các vị hương thân nói : Cái Bang phúc lợi tốt lắm, địa vị cũng cao, chỉ cần nghèo là có thể vào Cái Bang.

2 Sự nghi hoặc của Yến Vương

Trước khi chết, Yến Vương triệu kiến Trịnh Hòa, nói : " Trịnh Hòa, trăm sắp quy thiên, rốt cuộc người có thể nói cho trăm biết, người có phải là nữ nhân hay không. Đừng bắt trăm mang theo bí ẩn này xuống mồ, trăm chết cũng không nhắm mắt á"

Trịnh Hòa gật đầu đáp phải.

Yến Vương vui mừng nói : " Quả nhiên là như thế, vẫn là trăm khôn ngoan nhất, kẻ không giống nữ nhân chút nào như người mà cũng bị trăm nhìn thấy, có thể nói trăm sống không uổng đi" Nói xong rồi đột ngột qua đời.

3. Tâm sự của Trình mụ mụ

Ta dạy dỗ Dục Chi thường ngày ôn nhuận như ngọc, nhân phẩm đoan chính, lại biết thương xót chúng sinh, mọi người đều nói hấn là Bò Tát đầu thai. Có điều kẻ làm mẫu thân như ta cũng không vui vẻ cho lắm, đứa nhỏ này quá hoàn mỹ, chưa bao giờ phạm sai lầm, cũng khoan dung mọi lỗi lầm của người khác, hoàn mỹ đến mức thế gian này chưa từng có, đến gần hấn chỉ sợ thế là khinh lờn hấn. Hài tử nhà người ta làm việc gì xấu đều chạy về chui làm lòng mẫu thân làm nũng, mà bản thân ta đường đường là một mẫu thân lại chỉ có thể một lòng kính ngưỡng nhi tử của mình

Cho đến năm hấn mười tám tuổi, liên tục có người đến nhà cầu thân, hấn lại không quan tâm. Thậm chí có một nữ tử được ta ngầm đồng ý cởi hết quần áo nằm trên giường hấn, hấn lại giống hệt như tượng gỗ, mí mắt cũng không động đậy, chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở nàng cẩn thận kéo bị cảm lạnh. Sau đó hấn chẳng nói gì cả, làm ta xấu hổ đến mức ba ngày không dám nhìn mặt hấn. Ta nghĩ có khả năng hấn đúng là thể thân hạ phạm của Bò Tát đầu thai thật.

Ta với phụ thân hấn cơ hồ tuyệt vọng, hấn là con trai độc nhất của chúng ta, lại không thể bắt hấn lấy vợ, Trình gia chắc sẽ tuyệt tử tuyệt tôn.

Sau đó hấn lại tới Yến Vương phủ hành nghề y, trong lúc loạn lạc, hấn lại mang đồ đệ là Trịnh Hòa về nhà một lần, đó là một tiểu nam hài mũm mĩm. Lần đầu tiên ta mới biết, hóa ra Dục Chi cũng có cảm xúc.

Trịnh Hòa vừa gặp lão gia nhà ta đã kêu lên " Sư phó, trên người phụ thân của sư phụ cũng có cái hương vị này.Ồ, lại còn nồng đậm hơn cả người"

Ta thấy sắc mặt Dục Chi hơi thay đổi một chút, có phần không thích, lại mang chút khăn trương.

Tiếp theo Trịnh Hòa nói : " Bất quá ta vẫn thích người nhất, không nồng, không nhạt, rất vừa phải"

Sắc mặt Dục Chi hòa hoãn lại, hình như mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc hai người bọn họ ở chung với nhau cũng rất kỳ quái, Trịnh Hòa hình như chẳng coi Dục Chi giống như thần thánh, mà tùy ý sai bảo hấn, toàn dùng những lời lẽ thô tục để đối xử với hấn hết lần này tới lần khác.

Đương nhiên Dục Chi vẫn dễ dàng tha thứ, có điều cái thái độ dễ dàng tha thứ đó lại không giống thái độ lúc đối xử với người khác, lại toát ra một cảm giác vô cùng dung túng thân thiết. Dục Chi còn có thể nhíu mày vì Trịnh Hòa, có thể cười thoải mái, lại có thể lắc đầu nhăn nhó không thôi. Càng ly kỳ hơn nữa, chính là Dục Chi lại ngủ chung với Trịnh Hòa. Trước kia, đối với mọi người nhà ta, phòng của hắn giống như phòng thờ vậy, không ai dám tùy tiện bén mảng tới.

Ta cơ hồ cảm động đến rơi nước mắt, rốt cuộc kẻ đánh vỡ hào quang của Dục Chi đã tới, con ta không phải Bồ Tát, hắn rõ ràng là một con người.

Cho nên, tuy Trịnh Hòa cực kỳ vô lại, có thể làm thánh nhân phát điên, ta lại cố gắng đối tốt với hắn. Chẳng qua ta tiếc Dục Chi không sớm gặp hắn, nếu gặp phải thang thuốc mạnh mẽ này, nói không chừng con cháu ta đã lớn đùng rồi.

Ngày hôm đó, nhận được tin của A Quý gửi về, ta suýt phát điên. Sao lại có thể như thế. Con ta sao có thể thành loại người như thế ? Nếu như Trình gia ta nhất định vô hậu, ta thà để cho hắn giống như thần tiên ngồi trên bàn thờ cúng bái. Ta cực kỳ nổi giận với vàng chạy tới Nam Kinh, trong lòng hận Trịnh Hòa muốn chết, cũng hận hận muốn chết. Tại sao ta có thể quên. Cho dù thuốc tốt đến đâu, ăn nhiều cũng có hại, đáng lẽ ta phải ngăn chặn bọn chúng sớm một chút.

Mấy ngày nay tâm tình đột nhiên chuyển sang vui vẻ trở lại, không ngờ Trịnh Hòa hóa ra lại là nữ nhân. Ta cao hứng muốn hát, hóa ra con trai ta cũng thích con gái. Ta sắp có con dâu, sau này còn có thể ôm cháu chắt.

Ta vui mừng khôn xiết nhìn cảnh Dục Chi bái thiên địa, buổi tối ta và lão gia hai người ôm nhau khóc rống một lúc, rốt cuộc chúng ta đã đợi được tới ngày hôm nay, rốt cuộc có thể đối mặt được với liệt tổ liệt tông.

Có điều, tại sao lại thành như thế. Nàng, nàng, nàng lại là người của nhà Mộ Dung ? Ngày đó lục lại gia phả làm thuốc của tổ tiên, lòng ta lại chìm xuống tận đáy cốc, đến khi biết nàng còn dùng thuốc tránh thai, tim ta còn không tìm thấy chỗ nào để mà rơi xuống nữa. Phải dùng hai viên "Tốc hiệu cứu tâm hoàn", rốt cuộc tim ta mới có thể nổi lên đập tiếp.

Sau ta muốn để cho Dục Chi nạp thiếp, Dục Chi không chịu, mà Tiểu Chính tuy đồng ý, nhưng lại không chịu cho bọn họ ngủ cùng Dục Chi, thế thì cũng chẳng khác gì. Ai dza, xem ra Trình gia ta chắc phải tuyệt hậu.

Không nghĩ tới là không nghĩ tới, bọn họ đi Tây Dương một hồi, cuối cùng trở về ôm theo một đứa cháu cho ta. Ta lại phải dùng thêm hai viên

"Tốc hiệu cứu tâm hoàn", mới có thể kéo được trái tim đang bay bổng trên bầu trời trở về.

Về sau, ta có bốn cháu trai và một cháu gái, mà Dục Chi càng ngày càng giống người thường, quan hệ với chúng ta cũng thân mật hơn rất nhiều.

Cảm tạ Tiểu Chính, chẳng nhưng sinh cho ta nhiều cháu, lại còn trả lại cho ta một đứa con trai.

Kế hoạch " Mộ Dung tuyệt đại" vạn tuế.

---Hết---

Table of Contents

[Chương 1: Truyền Kỳ thế gia](#)

[Chương 2: Không thể không phát tài](#)

[Chương 3: Giai nhân tuyệt đại hành động](#)

[Chương 4: Chí tại tứ phương.](#)

[Chương 5: Người không biết tức giận](#)

[Chương 6: Có một vị sư phó](#)

[Chương 7: Làm thêm ngoài giờ](#)

[Chương 8: Phiên nào lớn dần](#)

[Chương 9: Bắt sắc lang biến thành chó hoang](#)

[Chương 10: Thế là ta biến thành thái giám.](#)

[Chương 11: Có biến](#)

[Chương 12: Kẻ nhìn càng tin cây càng phải cẩn thận đề phòng.](#)

[Chương 13 : Bị lừa đã thành thói quen](#)

[Chương 14: Vận mệnh gắn chặt lấy.](#)

[Chương 15 : Vì sao phải đi Tây Dương](#)

[Ngoại truyện : Quý Hoa bảo điện](#)

[Truyện bên lề :](#)

[1. Một số sự thực](#)

[2 Sự nghi hoặc của Yên Vương](#)

[3. Tâm sự của Trình mục mục](#)

Table of Contents

[Chương 1: Truyền Kỳ thế gia](#)

[Chương 2: Không thể không phát tài](#)

[Chương 3: Giai nhân tuyệt đại hành động](#)

[Chương 4: Chí tại tứ phương.](#)

[Chương 5: Người không biết tức giận](#)

[Chương 6: Có một vị sư phó](#)

[Chương 7: Làm thêm ngoài giờ](#)

[Chương 8: Phiền não lớn dần](#)

[Chương 9: Bắt sắc lang biến thành chó hoang](#)

[Chương 10: Thế là ta biến thành thái giám.](#)

[Chương 11: Có biến](#)

[Chương 12: Kẻ nhìn càng tin cây càng phải cẩn thận đề phòng.](#)

[Chương 13 : Bị lừa đã thành thói quen](#)

[Chương 14: Vận mệnh gắn chặt lấy.](#)

[Chương 15 : Vì sao phải đi Tây Dương](#)

[Ngoại truyện : Quỳ Hoa bảo điện](#)

[Truyện bên lề :](#)

[1. Một số sự thực](#)

[2 Sự nghi hoặc của Yên Vương](#)

[3. Tâm sự của Trình mục mục](#)